

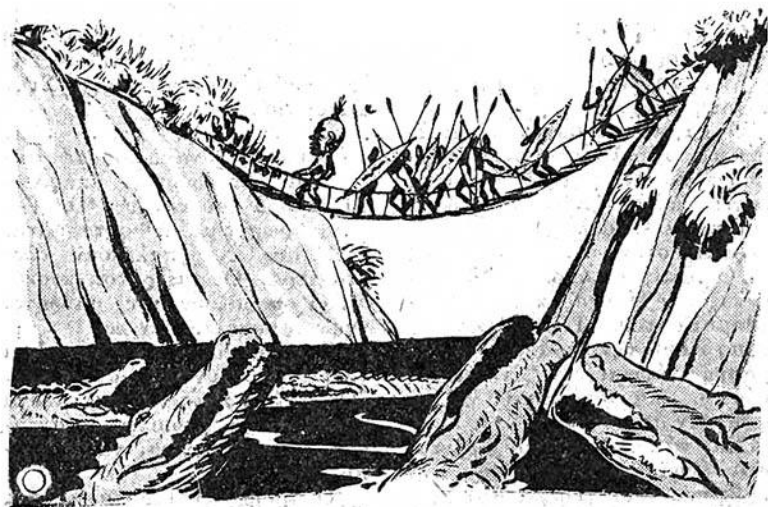
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ
ΧΡΥΣΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο Θ Ε Ο Σ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ο τρομερός τερατάνθρωπος Μποχάρ έχει πα-
ρατήσει το κούφιο βουνό του.
Η παρουσία του άτρώμητου
Γκαούρ τον έχει ανησυχήσει.
Γρήγορα παίρνει την απόφαση
νά φύγει κι' απ' την Πέρα
Ζούγκλα.

Μαζί με τους άγριους μαύ-
ρους του—τά τρομερά Φαντά-
σματα—κατεβαίνει στο μεγάλο
Ποτάμι.

Νύχτα φεγγαρόλουστη.

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Οι άνθρωπο-
φάγοι μαζεύουν
βουνά όλόκληρα
άπο χορτόσχοι-
να. 'Απ' τὰ δέν-

τρα της μιᾶς ὄχθης, μέχρι τὰ
δέντρα της ἄλλης, φτιάχνουν μιὰ
τεράστια ἐναέρια γέφυρα. Ἀνε-
βαίνουν ὅλοι ἐπάνω. Προχωροῦν
γιὰ νὰ περάσουν ἀπέναντι.

Ἔτσι, οἱ ἀμέτρητοι πεινασμέ-
νοι κροκόδειλοι ποὺ παραμο-
νεύουν κάτω στὰ νερά, δὲν θὰ
μπορέσουν νὰ τοὺς φτάσουν. Νὰ
τοὺς κάνουν κακό.

.

‘Ο φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο βρίσκεται κάπου ἐκεῖ στὴν ὄχθη. Ψαρεύει μὲ μιὰ πρωτόγονη ἀπόχη.

Οἱ ἄγριοι κόνικλοι» εἶναι ἀνήμερα θεριά ἐδῶ στὴν Πέρα Ζούγκλα. Δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κάνει καλά. ‘Ετοι ἡ ἀνάγκη τὸν κάνει ν’ ἀλλάξει δίαιτα. Τὸ γυρίζει στὴν . . . ψαροφαγία !

‘Ο νάνος παρακολουθεῖ κρυμμένος τὸν Μποχάρ καὶ τὰ Φαντάσματά του. Τοὺς βλέπει νὰ σκαρώνουν τὴν τεράστια κρεμμάστη γέφυρα. Ν’ ἀνεβαίνουν ἐπάνω. Νὰ προχωροῦν γιὰ νὰ φτάσουν ἀπέναντι.

Καὶ νά : Κάνει κάτι ἀφάνταστα ἡρωϊκό ! Βγαίνει ἀπ’ τὴν κρυψώνα του. Τρέχει στὸ θεόρατο δέντρο. Σ’ αὐτὸ ποὺ οἱ ἄγριοι ἔχουν στηρίξει τὴ μιὰ ἄκρη τῆς γέφυρας.

Σβέλτος σὰν πύθηνος σκαρφάλωνε στὰ ψηλὰ κλαδιά. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Κόβει τὰ χοντρά γερά χορτόσχοινα.

‘Ολόκληρο τὸ σχοινένιο γεφύρι σωριάζεται κάτω. ‘Ο ἀπαίσιος Μποχάρ καὶ τὰ Φαντάσματά του γκεμίζονται στὸ βάραθρο. Πέφτουν στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

‘Αμέτρητοι πεινασμένοι κροκοδαίλοι χύνονται πάνω τους.

Τὸ μαῦρο σκυλοδῶ οὐρλιάζει ἀπαίσια. Τρομαχτικὸ μακελεῖο γίνεται.

‘Ο Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται γιὰ τὸ κατόρθωμά του. Στριγγλίζει πανηγυρικά :

— ‘Αμάν, ψυχάρες ποὺ θέρσις ! ‘Ο Χάρος θὰ μείνει ἀνεργός !

Σβέλτος πάλι κατεβαίνει ἀπ’ τὸ θεόρατο δέντρο. Τὸ βάζει

στὰ πόδια. Τρέχει κατὰ τὴν ἱερὴ σπηλιά. Βιάζεται νὰ πει τὸ κατόρθωμά του στὸν Γκαοῦρ, Στὴν Ταταμπού.

‘Εμεῖς ἄς ξαναγυρίσουμε στὸ Ποτάμι. ‘Ας δοῦμε τι ἀπόγιναν τὰ θύματα τοῦ νάνου ; ‘Ο Τερατάνθρωπος μὲ τὰ Φαντάσματά.

Νάτους ! Χαροπαλεύουν ὅλοι στὰ νερά. Οἱ ἀμέτρητοι κροκοδαίλοι σπαράζουν τοὺς μαύρους. Φοβερὸ μακελεῖο γίνεται !

‘Ο ἀπαίσιος Μποχάρ εἶναι τρομαχτικὰ δυνατὸς ἄνθρωπος. ‘Ομως ἔχει κεφάλι δυσανάλογα μεγάλο. Τὸν βαραίνει ἀφάνταστα. Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ κολυμπήσει.

‘Ο τρομερὸς Τερατάνθρωπος μανιάζει. ‘Αρπάζει τοὺς κροκοδαίλους ἀπ’ τὶς τεράστιες ἀνοιχτὲς μασσέλες. Τοὺς σθίζει.

Οἱ μαῦροι γύρω του δὲν ἔχουν τέτοια δύναμη. ‘Ομως ξέρουν ἓνα πρωτόγονο τέχνασμα. Τὸ βάζουν σ’ ἐνέργεια. Καθ’ ἓνας τοὺς ἀρπάζεται ἀπ’ τὴν οὐρὰ κάποιου κροκοδαίλου. Τὴν ἀγκυλιάζει μὲ χέρια καὶ πόδια. Κολλάει σὰν στρεῖδι πάνω σ’ αὐτήν.

Τώρα τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του χαλάει τὴν ἰσορροπία τοῦ κροκοδαίλου. Τὸ τεράστιο ἔρπετό στὴν ἀρχὴ γυρίζει γύρω-γύρω. Χτυπιέται μὲ λύσσα. Θέλει ν’ ἀπαλλαγεῖ ἀπ’ τὸ βάρος ποὺ σέρνει πίσω του. Δὲν τὰ καταφέρνει.

Οἱ κροκοδαίλοι εἶναι κουτὰ ζῶα. Λιγάκι μυαλὸ νάχαν, ὁ ἓνας θὰ βοηθοῦσε τὸν ἄλλον. ‘Ο ἓνας θὰ σπάραιζε μὲ τὰ σαγόνια του τὸν ἀράπη ποῦχε πιαστεῖ

στην οὐρά τ' άλλουνοῦ.

Ὅμως δὲν κάνουν αὐτό. Καθένας πασχίζει νὰ γλυτώσει ἀπ' τὸ δικό του μελὲ. Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν ! Οἱ κροκόδειλοι δὲν μποροῦν νὰ στρίψουν τὸ τεράστιο λεπιδωτὸ κορμί. Δὲν μποροῦν μὲ τὸ κεφάλι νὰ φτάσουν τὴν οὐρά τους.

Τὰ τέρατα προχωροῦν τώρα κατὰ τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Βιάζονται νὰ φτάσουν στὴ στεριά. Νὰ βγοῦν ἔξω. Νομίζουν πὼς ἔτσι μονάχα θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς τους

Δὲν ἔχουν ἄδικο.

Τὰ μαῦρα Φαντάσματα τοῦ Μποχάρ ἄλλο πού δὲν θέλουν. Μόλις οἱ κροκόδειλοι βγαίνουν στὴν ὄχθη, παρατᾶνε τὶς οὐρὲς τους. Σκαρφαλώνουν στὰ γύρω δέντρα.

Ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος δὲν ἔχει ξεμπλέξει ἀκόμα. Τέλος καταφέρνει κι' αὐτὸς νὰ σωθεῖ. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μονάχα πού ἔχει πιαστεῖ ἀπ' τὶς οὐρὲς δυὸ τεράστιων κροκόδειλων.

Ὁ Μποχάρ καὶ τὰ Φαντάσματά του ἔχουν σωθεῖ. Βρίσκονται τώρα στὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν.

Κατεβαίνουν ἀπ' τὰ δέντρα Προχωροῦν...

Ὁ τρομερὸς Τερατάνθρωπος σπαράζει στὸ πέρασμά του τοὺς ἄμοιρους ἰθαγενεῖς. Οἱ ἀραπάδες του σπαράζουν τὰ θεριά. Τὰ τρώνε.

Οἱ φυλὲς τῆς Ζούγκλας νοιώθουν φοβικὴ ! Τρόμο !

Ὁ Μποχάρ ἀντικρίζει τέλος τὸ ψηλὸ βραχώδικο ἑλληνικὸ βουνό. Τὸ βουνό τοῦ ὑπέροχου μελαψοῦ γίγαντα Γκαούρ.

Ὁ τρομαχτικὸς τερατάνθρωπος Μποχάρ ἀρπάζει ἀπ' τὶς οὐρὲς δυὸ τεράστιους κροκόδειλους.

Ὁ φοβερὸς Τερατάνθρωπος μουγγρίζει :

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα ! Ἐκεῖ θὰ στήσουμε τὸ λημέρι μας ! Μαζί μὲ τοὺς μαύρους του σκαρφαλώνει στὴν κορφή. Τὴ σπηλιὰ τὴν κρατᾶει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Οἱ ἀραπάδες θὰ ξαπλώνουν ἔξω. Στὰ μαῦρα τρομαχτικὰ βράχια.

Ὁ Μποχάρ εἶναι τώρα ὁ πραγματικὸς Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ δηλώνουν ὑποταγή. Ὅλοι οἱ Φύλαρχοι γονατίζουν. Φιλᾶνε τὰ βρωμερὰ ποδάρια του.

Ὁ Τερατάνθρωπος, λίγο πρὶν

τὰ μεσάνυχτα, διατάζει τὰ «Φαντάσματά του :

— Θὰ πᾶτε νὰ πιάσετε τὸν Ταρζάν. Τὴ συντροφισσά του. Τὸ γιό του. Θὰ μου τοὺς φέρετε νὰ τοὺς φάω !

Οἱ ἀραπάδες κατεβαίνουν τὸ βραχώδιο βουνό. Φτάνουν στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κάνουν τρομαχτικὴ ἐπίθεση ! Τίποτε δὲν καταφέρνουν.

Ὁ Ταρζάν δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀτρόμητος ! Ὑπέροχος !

Στὶς φλέβες του τρέχει τὸ περήφανο αἷμα τῆς ἐνδοξῆς γενιᾶς μας ! Αὐτὸ τὸν κάνει θεριό μονάχο. Παλεύει σὰν λιοντάρι.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ γιός του. Ὁ εὐγενικός καὶ καλόκαρδος Μπέιμπυ. Βοηθάει κι' αὐτὸς ὅσο μπορεῖ τὸν πατέρα του.

Ὅμως ἐκεῖνη πού δίνει τὴ νίκη εἶναι ἡ πανώρια ξανθιά Τζέιν. Μὲ τὸ πιστόλι της τρομάζει ἀφάνταστα τοὺς καννίβλους. Τοὺς ἀναγκάζει νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια. Νὰ φύγουν ντροπιασμένοι.

Ἡ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ἔχει σωθεῖ.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ ἀγκαλιάζονται χαρούμενοι. Φιλιῶνται.

Καὶ νὰ : Στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς παρουσιάζεται ἡ... κομπή σιλουέττα τῆς ἀπερίγραπτης Χουχούς.

Ὅσο γινόταν ἔξω τὸ μακελειὸ εἶχε μουλῶξει σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιᾶς. Τώρα παρουσιάζεται ἡσυχῇ. Χαμογελαστή :

— Καλὲ τὶ κακὸ ἦταν αὐτό, ἀφεντάδες μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας πὺν σᾶς βάζω σὲ μελλιάδες !

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ συντροφισσά του δὲν τὴν προσέχουν. Κουβεντιάσουν γιὰ τὴν κατάσταση πὺν ἔχει δημιουργηθεῖ.

Ὁ Μπέιμπυ ρωτᾷ τὴ μελιστάλακτη πυγμαία :

— Τί θέλεις νὰ πεῖς ; Σὲ τί μελλιάδες μᾶς βάζεις ;

Ἡ Χουχού χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ μενεξεδένια της βλέφορα. Ψιδυρίζει :

— Εἶναι νὰ τὰ λέμε τώρα ; Γι' αὐτὸ δὲν ἐξῆλθον ἐκ τῆς σπηλιᾶς ! Θὰ μὲ γλέπανε οἱ «γαμπροί» καὶ θ' ἀγριεύανε περισσότερο !

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν πάλι δὲν καταλαβαίνει :

— Ποιοὶ γαμπροί ;

Ἡ πυγμαία ἀναστενάζει :

— Οἱ ἀραπάδες ντέ ! Δὲν ξέρεις γιατί ἤρθανε στ' ἀφεντικά μου ;

— Γιατί ;

— Γιὰ νὰ μέ... ζητήσουν, χρυσό μου ! Ὁλάκερη ἡ Ζούγκλα ἔχει ξετρελλαθεῖ μὲ τὸ τσακινιλίκι μου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΙΑΧΑΜΙΑ

Τὰ μαῦρα Φαντάσματα νικῆθηκαν βέβαια. Φύγανε τρομαγμένα. Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν εἶναι πιά σίγουρος στὴ σπηλιά του.

Ἔρρει πὺν ὁ ἀπαίσιος Τερατάνθρωπος δὲν θὰ ἡσυχάσει. Κάθε νύχτα θὰ στέλνει τοὺς ἀραπάδες του. Κάθε νύχτα θὰ γίνεται καινούριο κακὸ. Μπορεῖ στὰ γιουρούσια αὐτὰ νὰ πάρει μέρος κι' ὁ ἴδιος. Τί θὰ γίνεῖ τότε ;

— Πρέπει νά φύγουμε, Τζέιν !
Θά γυρίσουμε, ένα-ένα, όλα τὰ
γύρω χωριά τῶν ἰθαγενῶν. Θά
μαζέψουμε τοὺς πιὸ νέους καὶ
γέρους πολεμιστάδες. Θά κάνου-
με ξαφνικὴ ἐπίθεση στὸ βραχώ-
δικο βουνό. Θά χτυπήσουμε μὲ
λύσσα τὸν ἀπαίσιο Τερατάνθρω-
πο ! Τοὺς τρομεροὺς μαύρους
του ! Πρέπει νά φύγουν ἀπ' τὴ
Ζούγκλα μας !

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέι-
πυ, ἡ Χουχού παρατάνε δακρυ-
σμένοι τὴ σπηλιὰ τους. Ποὺς
ἔσκει. Μπορεῖ ὁ Μποχάρ νά
τοὺς σπαράξει μὲ τὰ τρομαχτικὰ
σαγόνια του. Νά μὴ ξαναγυρί-
σουν. Νά μὴ τὴν ξαναδοῦν.

Ἡ Χουχού καθαρίζει τὴ θέ-
ση της :

— Ἀπὸ μέρους μου θά ξανα-
γυρίσω. Ὅπως σὰς γλέπω καὶ
μὲ γλέπετε Ὁ Μποχάρ ἅμα μὲ
δεῖ θ' ἀλλοιθωρίσει ἔξ ἔρωτος.
Τυγχάνω μούρλια ἢ ἀφιλότιμη !

Ῥωες τώρα γυρίζουν στὰ κον-
τινὰ χωριά τῶν ἰθαγενῶν. Ὁ-
μως κανένας φύλαρχος δὲν δέ-
χεται νά βοηθήσει τὸν Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας. Οὔτε ἓναν πολε-
μιστὴ δὲν καταφέρνει νά μαζε-
ψει. Ὅλοι μ' ἓνα στόμα τ' ἀ-
ποκρίνονται :

— Δὲν μπορούμε νά τὰ βά-
λουμε μὲ τὸν τρομερὸ Μποχάρ.
Θά μᾶς σπαράξει μὲ τὰ δόντια
του !

Ὁ Ταρζάν ἀπογοητεύεται. Χω-
ρὶς τὴ βοήθεια τοῦ λαοῦ του,
δὲν θά μπορέσει τίποτα νά κά-
νει. Ποτέ δὲν φανταζόταν μιὰ
τέτοια ὑποδοχὴ.

Ἡ πανώρια Τζέιν μὲ τὰ γα-

Τὰ Μαῦρα «Φαντάσματα» κάνουν
ἐπίθεση στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα
τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταρζάν, ἡ
Τζέιν, ὁ Μπέιπυ, τοὺς χτυποῦν
ἀλύπητα.

τίσια μάτια τὸν συμβουλεύει :

— Ὅπως μᾶς φέρονται, ἔτσι
πρέπει νά φερθoῦμε. Ἀφῆσέ με
νά σκοτώνω μὲ τὸ πιστόλι μου
τοὺς Φύλαρχους. Ἔτσι οἱ ἰθα-
γενεῖς θά μένουν χωρὶς ἀρχηγό.
Εὐκόλα θά τοὺς καταφέρνουμε
τότε. Θά τοὺς παίρνουμε μαζί
μας.

Ὁ Ταρζάν τὴν κυττάζει ἄ-
γρια :

— Ὅχι ! Δολοφόνοι δὲν θά
γίνουμε ποτέ. Οἱ Φύλαρχοι ἔ-
χουν δίκην. Ὁ Τερατάνθρωπος
εἶναι ἀφάνταστα δυνατός. Τρε-

μουν τὴν ἐκδίκησὶ του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ πολὺ βαθιὰ συλλογισμένος. Τέλος ἀποφασίζει :

— Πάμε στὸ θεόρατο δέντρο τοῦ Νταμπούχ. Θὰ ζητήσουμε καταφύγιο στὸ ψηλὸ σίγουρο καλύβι του. Ὁ Γοριλάνθρωπος ἔχει καλὴ καρδιά. Ἔχει κι' ἀμέτρητους γορίλλες φίλους του. Ὁλοι μαζί θὰ μᾶς βοηθήσουν. Θὰ μᾶς προστατέψουν !

Σὲ λίγο ξεκινᾶνε. Προχωροῦν κατὰ τὸ νοτιά.

Ἡ κοντόχρονη πυγμαία ἐνθουσιάζεται :

— Πολὺ καλὴ ἡ ιδέα σου Ἀφέντη μου! Ὁ Γοριλάνθρωπος θὰ εὐχαριστηθεῖ πολὺ πού θὰ μᾶς δει. Εἶναι ξετρελλαμένος μαζί μου!

Ἀναστενάζει πονεμένα :

— Τὸν ἔχω κάψει κι' αὐτὸν ἡ κακούργα! Πού νὰ μὴν ἔσωνα νὰ γεννιόμανε, π' ἀνάθεμά με! Μὰ τί φταίω κι' ἐγὼ ἡ καφερή; Ὁ Θεὸς μ' ἔκανε τόσο γλυκεῖά! Τόσο πλανεύτρα! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν χάνει πιά τὴν ὑπομονή. Σηκώνει τὸ χέρι. Τῆς δίνει τρομερὴ καρπαζιά στὸν παχουλὸ σβέροχο.

— Ντάπ !

Ἡ «μαύρη γόησσα» μουρμουρίζει ντροπαλά :

— Σὲ παρακαλῶ Μπέιμπυ! ... Δὲν θέλω νὰ μοῦ κάνεις χειρονομίες μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Ὁ κόσμος εἶναι πονηρὸς Θὰ μᾶς... παρεξηγήσουνε!

Ξημερώματα.

Ἔχουν προχωρήσει ἀρκετά,

Πλησιάζουν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

Ξαφνικὰ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φτάνει στ' αὐτιά τους Στα ματᾶνε ἀνήσυχτοι. Ἀφουγκράζονται...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας γιγαντόσωμος ἀράπης παρουσιάζεται.

Εἶναι ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα. Στὰ χέρια του δὲν κρατᾷ καὶ ὄπλο.

Ἡ Τζέιν δὲν χάνει στιγμή. Τραβάει τὸ πιστόλι τῆς Πέιζεϊ τὴ σκανδάλη. Πυροβολεῖ.

Ἡ σφαῖρα ξεφεύγει. Περνάει πλάι ἀπ' τ' αὐτὶ τοῦ Γιαχάμπα.

Ὁ τρομερὸς ἀράπης τᾶχει χάσει.

Ἡ Τζέιν τὸν σημαδεύει πάλι. Κάνει γιὰ δευτέρη φορὰ νὰ τραβήξει τὴν σκανδάλη τοῦ πιστολίου της.

Ὅμως δὲν προφταίνει!

Τὸ ἐλληνικὸ αἷμα ποὺ τρέχει στίς φλέβες τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν κάνει καὶ τώρα τὸ θάμμα του.

Ἀρπάζει τὸ χέρι τῆς συντρόφισσας του. Τὴ συγκρατεῖ.

— Μὴ Τζέιν! Ὁ Γιαχάμπα δὲν κρατᾷ ὄπλο. Εἶναι ἀνάνδρο νὰ τὸν σκοτώσουμε!

Ἡ πανώρια Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας συνέρχεται. Βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης της. Ψιθυρίζει :

— Ἐχeis δίκη... Εἶναι ἄοπλος. Ἀνυπεράσπιστος!

Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης ἀναπνέει. Ἡ ψυχὴ του εἶχε πάει στὸν ἄλλο κόσμο!

Μὲ λίγα βήματα φτάνει κοντὰ στὸν Ταρζάν. Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι :

— Σ' εὐχαριστῶ Ἀρχοντα τῆς

Ζούγκλας! Ξέρω πώς πολλές φορές σου φέρθηκα άσχημα. Μετανοιώνω γι' αυτό. Τώρα μιá χάρη ζητάω από σένα. Χάρισέ μου τή φιλία σου!

‘Ο Ταρζάν σηκώνεται στις μύτες των ποδαριών του. Φιλάει τόν γιγαντόσωμο ‘Αράπη στο μέτωπο.

— ‘Απ’ αυτή τή στιγμή είσαι φίλος μου. Φρόντισε νά μείνεις πάντα τέτοιος!

‘Ο Γιαχάμπα έξηγει τώρα στόν ‘Αρχοντα τής Ζούγκλας:

— ‘Όλοι οί φύλαρχοι έχουν δηλώσει ύποταγή στόν Μποχάρ. Μονάχα εγώ δεν πήγα νά τόν προσκυνήσω. Τώρα πού συναντηθήκαμε, τραβούσα γιά τή σπηλιά σου. Έρχομουν νά σού προσφέρω βοήθεια. Έχω πεντακόσιους δυνατούς κι’ άτρόμητους πολεμιστές. Μ’αυτούς θά χτυπήσουμε τόν Τερατάνθρωπο. Θά τόνδιώξουμεάπ’τό βραχώδικο βουνό! ..‘Ακόμα κι’ άπ’ τή Ζούγκλα!

‘Ο Ταρζάν ένθουσιάζεται. Μέσα στή γενική έγκατάλειψη βρίσκει επί τέλους ένα φίλο. ‘Ενα σύμμαχο. ‘Ενα βοηθό!

Οί δυό άντρες δίνουν πάλι τά χέρια.

‘Ο Γιαχάμπα προσκαλεί τώρα όλους στο παλάτι του.

‘Ο ‘Αρχοντας τής Ζούγκλας, ή Τζέϊν κι’ ό γιός τους πρόθυμα δέχονται.

Μονάχα ή Χουχού διστάζει. Λέει σιγά στόν Μπέϊμπυ:

— Τι νά σού πώ, χρυσό μου! Έχω μιá κακή προαισθήση Φοβάμαι πώς ό ‘Αράπαρος έχει άλλο πονηρό σκοπό πού τά κάνει αυτά.

‘Ο γιός του Ταρζάν είναι ά-

‘Η σατανική Τζέϊν με τά γατίσια μάτια κλωτσάει αλύπητα τόν άμοιρο Ταρζάν.

γνό κι’ άθώο παλικάρι. Δέν καταλαβαίνει.

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία του έξηγει.

— Με λίγα λόγια μ’ έχει βάλει στο μάτι. Ζητάει εύκαιρία νά μ’ άπαγάγει.

‘Ο Ταρζάν, ή Τζέϊν, ό Μπέϊμπυ κι’ ή Χουχού φιλοξενοϋνται τώρα στο χορταρένιο παλάτι του τρομερού Γιαχάμπα.

‘Ο γιγαντόσωμος μαϋρος φύλαρχος έτοιμάζει πλούσιο τραπέζι.

Τρῶνε και πίνουν μέχρι άργά τή νύχτα.

Ἡ Χουχού κάθεται λίγο πὺ πέρα. Σὲ μιὰ γωνιά. Τρώει κά-τω. Σταυροπόδι.

Ὁ Μπέϊμπυ τῆς δίνει κρυφὰ κρασί. Ἡ «μαύρη γόησσα» ἐρ-χεται στὸ κέφι. Πετιέται ὀρθή. Τραγουδάει. Χορεύει.

Σὲ μιὰ στιγμή θυμᾶται τὸ ξε-νητεμένο Ποκοπικάκι. Τὰ μάτια της βουρκώνουν. Μουρμουρίζει:

— Ἀραγε νὰ ζῇ, τὸ φουκαριάρι-κο; Ἡ μοῦ ψόφισε ἐπὶ τῆς... ξενητέας!

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γιαγάμπα καταστρώνουν τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἐπίθεση πού θὰ κάνουν στὸ βραχῶδες βουνό.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐπιμένει στὴ γνώμη του. Νομίζει πὺς ἡ ἐπίθεση πρέπει νὰ γίνη τὴν ἄλλῃ μέρα. Πρωῖ—πρωῖ!

Ὁ Γιαγάμπα δὲν συμφωνεῖ. Συμβουλεύει τὸν Ταρζάν νὰ φύ-γει τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωῖ. Νὰ πάει στὴν Πέρα Ζούγκλα. Νὰ φέρε γιὰ βοηθό τους καὶ τὸν Γκαούρ.

Ἄν ἔχουν κι' αὐτὸν μαζί ἡ νίκη θὰ ναι σίγουρη.

Ἡ πανώρια Τζεῖν πάει μὲ τὸ μέρος τοῦ γιγαντόσωμου Ἀράπη.

—Ναί, Ταρζάν! Καλὰ σοῦ λείει. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ φέρεις τὸν Γκαούρ. Εἶναι νέο κι' ἀτρό-μητο παλιζάρι. Χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ κάνετε τίποτα!

Τὴν ἴδια γνώμη κι' ὁ Μπέϊ-μπυ!

—Ναί, πατέρα! Νὰ φωνάζεις τὸν Γκαούρ...

Ἡ μελιτολάκτη Χουχού δια-φωνεῖ μὲ ὅλους:

—Τὶ Γκαούρ καὶ πράσιν' ἄλογα! Ὁ μόνος πὺν μπορεῖ νὰ σώσει τὴν κατάστασι εἶναι ὁ Ποκοπί-

καρος! Ὁ δυσθεόρατος Ἀντρα-κλας! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν κυττάζει παρὰ ξένα τὴ Τζεῖν. Τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸν Γκαούρ, τοῦ γεννάει κα-κὲς ὑποψίες.

Ὑστερα ἔχει κι' ἄλλο λόγο: Θέλει νὰ δράσει μονάχος αὐτὴ τὴ φορὰ. Γιὰ νὰ δεῖξει στὸν Γκαούρ πόσο ἀξίζει!

Γυρίζει τώρα στὸ μαῦρο Φύ-λαρχο:

— Μὴν ἐπιμένεις Γιαγάμπα.

Ἐγὼ πάρει πᾶ τὴν ἀπόφασι:

Ἡ ἐπίθεσι στὸ βραχῶδες βου-νὸ θὰ γίνη αἰθριο τὸ πρωῖ. Ἐ-γὼ ὁ ἴδιος θὰ σκαρφαλώσω πρῶτος ἐπάνω...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀράπης φαί-νεται νὰ στεναχωρεῖται. Ὅμως δὲν ἐπιμένει ἄλλο. Βλέπει πὺς ὁ Ταρζάν εἶναι ἀγύριστο κε-φάλι.

Σὲ λίγο πέφτουν ὅλοι σὲ μα-λακά κι' ὁμορφα στρωσιδία.

Εἶναι πολὺ κουρασμένοι. Ὁ ὕπνος γρήγορα ἐρχεται καὶ κλεί-νει βαριά τὰ βλέφαρά τους.

Ἀλίμονο! Πρῶτὴ τὸ πρωῖ ξυ-πνάει ἡ Χουχού. Χασμουριέται μαχμουρλίδικα. Σηκώνεται ἀρ-γά. Σκουντάει μὲ τὸ ποδάρι τὸν Μπέϊμπυ:

— Ξύπνα, χρυσό μου! Ἀπὸ προχτὲς κοιμάσαι! Νισάφι πᾶ! Οὔτε πεθαμένος νάσουνα!

Νὰ ὅμως: Στὸ θαμπόφωτο τῆς αὐγῆς, τὰ μάτια της καὶ ξεχωρίζουν. Ὁ Μπέϊμπυ εἶναι δεμένος χειροπόδαρο. Κυττάζει ἀνήσυχη τοὺς ἄλλους. Ναί. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Τζεῖν. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ταρζάν.

Ἡ πυγμαία φωνάζει τώρα:

— Καλὲ ξυπνήστε, καλέ ! Κα-
λὲ ποῖος σὰς φάσκιασε ἔτσι ;
Ταυτόχρονα σκυβεῖ νὰ τοὺς
λύσει.

Δεν προφταίνει.

Μέσα στὴ χορταρένια αἰθουσα
μπαίνει ὁ Γιαχάμπα. Τὸν ἀκο-
λουθοῦν τρεῖς—τέσσερες ἀρπα-
δες ! Μὲ κλωτσιὰς πετάνε τὴ
Χουχοῦ ἔξω. Θῆ τὴ σκότωναν.
Ὅμως δὲν θέλουν νὰ βάψουν τὰ
χέρια τους στὸ αἷμα μιᾶς μαύ-
ρης. Μιᾶς γυναίκας τῆς ἰδίας
φυλῆς.

Στο μεταξύ ὁ Ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας, ἡ συντρόφισσα κι' ὁ
γιός του ἔχουν ξυπνήσει.
Βρίσκονται κι' οἱ τρεῖς κάτω.
Δεμένοι χεροπόδαρα.

Ὁ Γιαχάμπα τοὺς ρίχνει μα-
τιὲς γεμάτες περιφρόνηση. Καγ-
χάζει :

— Χό, χό, χό ! Ἐπὶ τέλους !
Πέσατε κι' ἑσεῖς στὰ χέρια μου !
Ἀμέσως μὲ σκυλιάσια ἀδιαντρο-
πιά ἱερολογιέται τὴν ἀτιμία του :

— Σὰς ξεγέλασα ! Χό, χό, χό !
Ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος φίλος
τοῦ τρομεροῦ καὶ παντοδύναμου
Μποχάρ. Τοῦ πραγματικοῦ Ἄρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας ! Σ' αὐτὸν
θὰ σὰς παραδῶσω τώρα. Κριμ-
μα πὺν δὲν μ' ἠρέσει τ' ἀνθρώ-
πινο κρέας... Θὰ σὰς ἔτρωγα ἔ-
γω ! Ὁ μέγας Μποχάρ θὰ εὐχα-
ριστηθεῖ πολὺ γιὰ τὸ πεσεῖς
ποῦ θὰ τοῦ πάω. Θὰ μὲ κάνει
βοηθό του. Θὰ γίνω τὸ δεξὶ του
χέρι ! Ἐνα μονάχα μὲ σνεναχώ-
ρησε. Ποῦ δὲν σὲ κατάφερα,
Ταρζάν, νὰ πᾶς στὴν Πέρα
Ζούγκλα. Νὰ φέρεις ἐδῶ τὸν
Γκαούρ. Χό, χό, χό ! Μὰ δὲν
πειράζει. Θὰ βρῶ τρόπο νὰ τὸν
πιάσω κι' αὐτὸν στὴ φάκα !

Ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας
Γιαχάμπα κλείνει τὸν Ταρζάν
καὶ τὸ γιό του στὸ κλουδὶ τῶν
λιονταριῶν.

Ὁ Ταρζάν νικτιάζει μὲ θανά-
σιμὸ μίσος τὸν ἀπαίσιό μαῦρο
γίγαντα Μουγγρίζει :

— Σκυλὲ ! Κάποτε θὰ σοῦ τὸ
πληρώσω ἀκριβά !

Ὁ Γιαχάμπα καγχάζει πάλι :
— Χό, χό, χό ! Θὰ μοῦ τὸ
πληρώσεις στὸν . . . Ἄλλο
Κόσμο !

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

Ἡ Τζέιν ἐνθουσιάζεται. Εε-
καρδίζεται στὰ γέλεια. Τὰ μάτια
τῆς λάμπουν ἀπὸ ἄγρια χαρά.

Δεμένη καθώς είναι, γυρίζει στον Ταρζάν :

— Επί τέλους ! Θα γλυτώσω από σένα, παληόγερε ! 'Αλίμονο στη μοίρα που θέλησε να σκλαβώσω τὰ νειάτα μου κοντά σου ! Σὲ μένα θ' ἄξιζε νάχω γιὰ σύντροφον νέον καὶ πανώριον παλικάρι ! Σάν τὸν Γκαούρ ! Σάν τὸν Γιαχάμπα !

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀράτης μουν γυρίζει :

— Τὸν Γκαούρ γρήγορα θὰ τὸν βγάλω ἀπ' τὴ μέση ! Δικὴ μου συντροφισσα θὰ γίνεις !

Ἡ σατανικὴ Τζέϊν τὸν κυττάζει στὰ μάτια. Χαμογελάει γλυκά.

Ὁ Γιαχάμπα σκύβει. Τῆς παίρνει πρῶτα τὸ πιστόλι. Τ' ἀφήνει σὲ μιὰ γωνιά. Ἀμέσως λύνει τὰ χορταρένια σχοινιά ποὺ τὴ δένουν. Τὴ λευτερώνει.

Ἡ πανώρια Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθή. Ἀγκαλιάζει μὲ λαχράντα τὸν ἀπαίσιον κακοῦργο. Τὸν φιλάει στὸ μέτωπο.

— Ναί, Γιαχάμπα ! Ἄν λείψει ὁ Γκαούρ, δική σου συντροφισσα θὰ γίνω. Ἄν ὅμως ζήσει, δική του. Γιατὶ εἶναι πῶ νέος ! Πῶ ὁμορφος κι' ἀπὸ σένα !

Ἡ Χουχού ἔχει κρυφτεῖ στὴν εἰσοδὸ τοῦ χορταρένιου παλιτιοῦ. Βλέπει κι' ἀκούει ὅλα ὅσα γίνονται μέσα. Μουρμουρίζει κατασκαμμένη :

— Μωρὲ τύχη ποὺ σοῦ τὴν ἔχουνε καὶ μερικὲς ἀσχημομούρες !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει μ' ἀφάνταστο μῖσος τὴ συντροφισσά του. Τριζει τὰ δόντια :

— Κακιὰ γυναῖκα ! Ἀπιστή ! Τιποτένια ! Γιὰ νὰ σώσεις τὴ ζωὴ σου τὰ κάνεις ὅλα. Δέχεσαι ἀκόμα νὰ γίνεις καὶ συντροφισσα αὐτοῦ τοῦ χτήνη ! Ἀλίμονο ! Νόμιζα πὼς τώρα τελευταῖα εἶχες διορθωθεῖ. Γελάστηκα !

Ἡ Τζέϊν νοιώθει τὸ αἷμα τῆς ν' ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι. Ζυγώνει τὸ δεμένο σύντροφό της. Τὸν κλωτσάει μ' ἀφάνταστη λύσσα !

— Νά, γεροσκύλε ! Ἀπὸ καιρὸ ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχα παρατήσει ! Εἶσαι ἓνας δειλός. Ἐνας ἀνίκανος Ἀρχοντας. Κανένας στὴ Ζούγκλα δὲν σὲ λογαριάζει ! Κι' οἱ μαῖμοῦδες πάνω ἀπ' τὰ δέντρα σὲ κοροϊδεύουνε σάν περὶ αἷς ! Χά, χά, χά !

Μιὰ ἀπ' τὶς κλωτσιὰς τῆς Τζέϊν βρίσκει τὸν ἄμοιρον Ταρζάν στὸ πρόσωπο. Ἡ μύτη του ἀνοίγει. Ποτάμι τρέχει τὸ αἷμα !

Ὁ καλόκαρδος Μπέϊμπυ, δεμένος κι' αὐτός, προσπαθεῖ νὰ παρηγορήσει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Συχώρεσέ τη, πατέρα. Μὴν ἀφήσεις τὸ φαρμακερὸ μῖσος νὰ δαγκώσει τὴν καρδιά σου ! Πρέπει νὰ συχωράμε τοὺς ἐχθρούς μας ! Ἐτοίμου εἶπε ἡ καλὴ Γιοχάνα. Σήμερα εἶναι παραμονὴ Χριστουγέννων. Σάν αἵριο γεννήθηκε ὁ Χριστὸς ! Αὐτὸς ποὺ δίδαξε στὸν κόσμον τὴν Ἀγάπην, τὴν...

Τὸ ἄμοιρον παιδί δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει. Ἡ Τζέϊν γυρίζει στο μέρος τοῦ. Ἀρχίζει κι' αὐτὸν στὶς κλωτσιὰς !

— Σκάσε, βρωμόσκυλο κι' ἐσύ ! Θεὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ

παντοδύναμος Κράουμπα ! Αὐ-
τὸς μονάχα!

Ὁ Γιαχάμπα συμφωνεῖ :

— Ναί, ναί ! Ὁ παντοδύναμος
Κράουμπα !

Ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ πα-
λατιοῦ ἢ Χουχού μουρμουρίζει
πάλι :

— Τὸ γυρίσανε στὴ Θεολογία!

Ἄς πάω νὰ φύγω !

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα εἶναι ἐν-
θουσιασμένος ἀπ' τὴ Τζέϊν. Τὴν
ἀφήνει κυρὰ κι' ἀρχόντισσα στὸ
παλάτι του.

Ἀμέσως δείχνει στοὺς μαύ-
ρους του τὰ δυὸ δεμένα θύμα-
τα: Τὸν Ταρζάν καὶ τὸ γιό του.
Διατάζει:

— Σηκώστε στὰ χέρια σας
αὐτὰ τὰ παληόσκυλα. Θὰ τοὺς
πᾶμε στὴν κορφή τοῦ βραχώδι-
κου βουνοῦ. Οἱ τρομαχτικὲς
μασσέλες τοῦ τερατάνθρωπου
Μποχάρ, θὰ κανονίσουν τὰ πα-
ρακάτω.

Οἱ ἀραπάδες σκύβουν νὰ ἐκ-
τελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ Ἀ-
φέντη.

Ἡ Τζέϊν τοὺς ἐμποδίζει.

— Ὁχι, Γιαχάμπα. Μὴ βιά-
ζεσαι. Πρέπει πρῶτα νὰ βάλουμε
στὸ χέρι καὶ τὸν Γκαούρ. Τότε
νὰ τοὺς πᾶς ὅλους μαζί. Ὅσο
βρίσκεται λεύτερος καὶ ζωντα-
νὸς ἐκεῖνος, δὲν μπορῶ νὰ γίνω
συντροφισμός σου ! Φοβᾶμαι, α-
γαπημένε μου ! Ἔξω πὼς θὰ ῥ-
θει κάποια νύχτα νὰ μὲ πνίξει!

Ὁ Γιαχάμπα δὲν θέλει νὰ χα-
λάσει τὸ χατήρι τῆς πανώριας
λευκῆς γυναικάς. Ἀλλάζει ἀμέ-
σως γνώμη.

Ἔξω ἀπ' τὸ μεγάλο χορταρί-
νιο παλάτι του βρίσκεται μιὰ
εὐρύχωρη κλούβα. Εἶναι φτιαγ-

Ἡ Πανώρια Ἑλληνίδα Κόρη χύ-
νεται: σὰν θεριὸ νὰ σπαρξέει τὸ
μαῦρο γίγαντα.

μένει ἀπὸ χοντρά γερά κλαδιά.
Μέσα σ' αὐτὴν κλείνουν τὰ λι-
οντάρια. Αὐτὰ ποὺ πιάνουν οἱ
μαῦροι σκλάβοι στὶς παγίδες.

Λύνει, μαζί μὲ τοὺς ἀραπάδες
τοῦ τὸν Ταρζάν. Τὸν σηκώνουν.
Ἀνοίγουν τὴν κλούβα. Τὸν
σπρώχνουν βάνανσα μέσα.

Στὶς φλέβες τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας βράζει τώρα τ' ἀτι-
θασο-ἐλληνικὸ αἷμα.

Κάνει μιὰ ὑπεράνθρωπη προ-
σπάθεια. Σεφεύγει ἀπ' τοὺς γι-
γαντόσωμους μαύρους ποὺ τὸν
κρατᾶνε ! Τρέχει νὰ σωθεῖ ..

Ἀλίμονο ! Δὲν προφταίνει νὰ
κάνει λίγα βήματα.

Ὁ Γιαχάμπα σηκώνει μιὰ μεγάλη πέτρα. Τὴν πετάει μ' ἀφάναστη ὀρμή. Τὸν χτυπάει στὴ ράχη. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται βαρὺς κάτω.

Οἱ μαῦροι τρέχουν. Τὸν πιάνουν. Μισοαναίσθητο, καθὼς εἶναι, τὸν κλείνουν στὴν ἄδεια κλούβα τῶν λιονταριῶν. Μαζί του φυλακίζουν καὶ τὸ Μπέιμπυ.

Τὸ ἄμοιρο παιδί ξεφωνίζει ἀπὸ τρόμο κι' ἀπόγνωση.

Ἡ Τζέιν ἐνθουσιάζεται πάλι. Ἀγκαλιάζει γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ γιγαντώσωμο Γιαχάμπα. Σηκώνεται στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν της. Τὸν φιλάει στὸ μέτωπο.

— Μπράβο ! Εἶσαι γενναῖο κι' ἀτρόμητο παλικάρι ! Τώρα πρέπει νὰ πᾶς στὴν Πέρα Ζούγκλα. Νὰ ξεγελάσεις τὸν Γκαοὺρ καὶ τὴν Ταταμπού. Νὰ τοὺς φέρεις ἐδῶ !

Ὁ Γιαχάμπα εἶναι ἀφάνταστα δειλός. Ὅπως ὅλοι οἱ κακοῦργοι. Φοβάται ν' ἀτιμεωπίσει τὸν μελαψὸ Ἕλληνα γίγαντα. Στέλνει τὴ Τζέιν :

— Πήγαινε ἐσύ. Εἶσαι ἐξυπνὴ γυναῖκα. Θὰ τὰ καταφέρεις καλύτερα !

Τὰ γατίσια μάτια τῆς σατανικῆς γυναίκας σκοτεινιάζουν :

— Στέλνεις ἐμένα, ἀγαπημένε μου ; Καὶ δὲν φοβάσαι μὴ μὲ χάσεις ; Δὲν φοβάσαι μὴ μείω μαζί μὲ τὸν Γκαοὺρ ;

Ὁ Γιαχάμπα ἀγριεύει :

— Ἄν τὸ κάνεις αὐτό, εἶσαι χαμένη ! Τὸ μαχαίρι μου θὰ σπαράξει τὴν καρδιά σου !

Τὰ μάτια τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας φωτίζονται τώρα.

Λάμπουν παράξενα. Χαμογελάει στὸν ἀπαίσιο φύλαρχο. Ψιθυρίζει : — Ἀστεία στὸ εἶπα. Μὴ φοβάσαι ! Ὁ Γκαοὺρ δὲν θὰ θελήσει ποτὲ νὰ γίνω συντροφιστὸς του. Ἀλίμονο ! Ἀγαπάει τὴ Ταταμπού. Γι' αὐτὸ καὶ θέλω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ !

Ὁ Γιαχάμπα προτείνει στὴ Τζέιν :

— Θὰ σοῦ δώσω μαζί τρεῖς τέσσερες σκλάβους μου. Νὰ σὲ βοηθήσουν. Νὰ σὲ προστατέψουν.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀρνίεται :

— Ὄχι. Θὰ πάω μονάχη ! Ὁ Γκαοὺρ μπορεῖ νὰ ὑποφιαστεῖ. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξεγελάσω... Μόνο πῶς μου, ἀγαπημένε μου : Ποιὸ μονοπάτι θὰ πάω γιὰ νὰ φτάσω στὸ μεγάλο Ποτάμι ;

Ὁ μαῦρος γίγαντας τῆς δείχνει :

— Ἐνα μονοπάτι ὑπάρχει μόνο. Αὐτὸ ποὺ βλέπεις ἐκεῖ. Ἄν τ' ἀκολουθήσεις θὰ βγεις στὸ μεγάλο Ποτάμι. Καὶ νὰ θέλεις, δὲν μπορεῖς νὰ χάσεις τὸ δρόμο.

Ἡ Τζέιν φεύγει. Παίρνει τὸ μοναδικὸ μονοπάτι. Προχωρεῖ ἀργά. Σὲ λίγο χάνεται στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας παραδένας Ζούγκλας !

Ὁ Γιαχάμπα γυρίζει. Μπαίνει στὸ χορταρένιο παλάτι του.

Καὶ νὰ. Τὸ βλέμμα του πέφτει τυχαία σὲ μιὰ γωνιά. Ἐκεῖ ποῦχε ἀφήσει τὸ πιστόλι τῆς Τζέιν. Τί παράξενο ! Τὸ ὄπλο δὲν βρισκεται πονθενά.

Τὰ μάτια τοῦ μαῦρου γίγαντα σκοτεινιάζουν. Τρομερὴ ὑποψία περνάει ἀπ' τὸ νοῦ του.

Φωνάζει τοὺς σκλάβους. Ρω-

τάει. Τίποτα ! Κανένας τους δὲν ξέρει.

Σίγουρα ἡ λευκὴ γυναῖκα τὸ χει πᾶρει. Ὁ Γιαχάμπα γρήγορα ἡσυχάζει. Ἀναπνέει :

— Καλὰ ἔκανε. Τῆς χρειάζεται. Θὰ περάσει τὸ Ποτάμι μὲ τοὺς κροκόδειλους. Θὰ φτάσει μονάχη στὴν Πέρα Ζούγκλα. Χωρὶς ὄπλο θάταν χαμένη !

Ὅμως γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ βγαίνει ἀπ' τὸ παλάτι. Πηδαίει στὴ ράχη τοῦ ξέβρου του. Παίρνει κι' αὐτὸς τὸ μονοπάτι ποὺ ἀκολούθησε ἡ Τζεῖν. Τρέχει νὰ τὴ φτάσει.

Ὁ ξέβρος εἶναι γρήγορος σὰν τὸν ἄνεμο ! Παράξενο ὅμως ! Ἡ λευκὴ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν φαίνεται πουθενά.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ Γιαχάμπα μεγαλώνει τώρα. Δὲν σταματᾷ νὰ γυρίσει πίσω. Προχωρεῖ. Φτάνει ἀλαφιασμένος μέχρι τὸ μεγάλο Ποτάμι.

Καὶ πάλι τίποτα ! Ἡ Τζεῖν ἔχει γίνει ἀφαντὴ. Ὁ Γιαχάμπα ἀναστενάζει πονεμένα :

— Τὴν ἀμοιρῇ ! Σίγουρα κάποιον θεριὸ θὰ τὴν ἔχει σπαράξει :

Κάθεται στὴν ὄχθη τοῦ Ποταμοῦ. Θὰ ξεποστᾷ λίγο. Ὑστερα θὰ πάρει πάλι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Σαφνικὰ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Ἀπ' τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ Ποταμοῦ βλέπει νὰ ξεκινᾷ μιὰ πυρόγα.

Τρεῖς ἄνθρωποι βρίσκονται μέσα. Ὅμως ἡ ἀπόσταση εἶναι μεγάλη. Δὲν μπορεί νὰ τοὺς ξεχωρίσει καλά.

Ὁ Γιαχάμπα δίνει πίσω ἀπὸ

πυκνοὺς μεγάλους θάμνους τὸ ξέβρο του. Κρυβεταὶ κι' αὐτὸς σὲ μιὰ κουφάλα δέντρου. Θὰ παρακολουθήσει νὰ δεῖ : Θέλει νὰ μάθει ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ποὺ ῥχονται ἀπ' τὴν Πέρα Ζούγκλα...

Ἡ πυρόγα σιγά — σιγά πλησιάζει . . .

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΚΕΦΑΛΟΣ

Γυρίζουμε στὴν ἀρχὴ τῆς ιστορίας μας :

Εἶδαμε τὸν Ποχόπικο νὰ κόβει τὰ σχοινιά τῆς κρεμματοῦς γέφυρας τοῦ Μποχάρ. Τὸν εἶδαμε μετὰ νὰ κατεβαίνει ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο τῆς ὄχθης τοῦ Ποταμοῦ. Νὰ τρέχει γιὰ τὴν ἱερὴ σπηλιά.

Καὶ νὰ : Φτάνει ἀλαφιασμένος ἐκεῖ. Διηγέται τὸ κατόρθωμά του :

— Τὸ καὶ τό, ἀδερφέ μου ! Τὸ λοιπὸν μὲ τοὺς γλέπω ὅλους πάνω στὸ γεφύρι, κόβω τὸ σινί ! Μπλούουνμμ ! Πάροτους κάτω στὸ νερό ! . . Ὁ μπάρμπα Κέφαλος εἶχε μεγάλες πλάκες ! Χά, χά, χά ! Δὲν μποροῦσε νὰ λολυμπήσει. Βούλιαζε σὰν σκεπάρνι ! Ὅσο γιὰ τοὺς κροκόδειλους, ἄστε τα ! Μασάγανε, οἱ μάγκες, μὲ τὸ μεροκάματο ! . . Ρουθοῦν δὲν θ' ἀφήσουνε ! Ὑστερις τσοῦλῃσα τὸν κατήφορο. Τόβαλα στὰ πόδια. Καὶ νᾶμαι !

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ γελᾶνε. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψουν τίς τερατολογίες τοῦ νάνου.

Κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια ! Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» στεναχωριέται. Γιὰ νὰ τοὺς

‘Ο τρομερός Τερατάνθρωπος έτοιμάζεται νά φάη τό μαύρο γίγαντα Γιαχάμπα.

κάνει νά πιστέψουν, παίρνει μεγάλο όρκο :

— Ναί, σās λέω ! Νά νεκροφιλήσω τή χατζάρα μου !

Με τὰ πολλά καταφέρνει νά τούς πείσει. ‘Ο μελαψός γίγαντας άνησυχεί τώρα. Γυρίζει στήν Ταταμπού :

— ‘Αν ό Ποκοπίζο λέει αλήθεια, τὰ πράγματα είναι άσχημα. ‘Ο Τερατάνθρωπος θάχει κιόλας περάσει στήν άντικρυνή Ζούγκλα. Πολύ φοβάμαι πώς θά χτυπήσει τόν Τατζάν ! Αύτή τή στιγμή πού μιλάμε, μπορεί ό ‘Αρχοντας τής Ζούγκλας νά κινδυεύει. Πρέπει νά τρέξω , ,

‘Η πανώρια Ταταμπού ανάστενάζει :

— Κρίμα ! ‘Απόψε, όπως λέει ή Γιοχάνα, είναι μεγάλη νύχτα. Σάν αύριο γεννήθηκε ό Χριστός ! Αύτός πού είπε πώς πρέπει ν’ αγαπάμε τούς έχθρους μας !... Πώς πρέπει όλοι οί άνθρωποι στόν κόσμο νά γίνουμε άδέλφια ! ‘Η Γιοχάνα λέει κι’ άλλα πολλά, Γκαούρ. Δέν μπορώ νά τὰ φέρω στό νοῦ μου ! Μοῦ φαίνεται πώς ό Κράουμπα είναι κακός Θεός ! Καλός είναι μονάχα ό Θεός τής Γιοχάνας !

‘Ο Ποκοπίζο παρεξηγείται :

— Μώρ’ τί μάς λές ! ‘Ο Κράουμπα είναι θεός πιτοούλα ! Θεός πού κάνει στράκες ! Παντοδύναμος με τὰ οὔλα του ! Δεβέντης, πανάγαθος και καρμπουζουκλής. ‘Αμέε ! ‘Ο θεός τής Γιοχάνας δέν μοῦ γουστάρει ! Πολύ νερόβραστος, άδερφέ μου ! ‘Ολο αγαπάτε, συχωράτε και τὰ τοιαῦτα. Βρὲ σφάξε τόν άλλον νά σ’ έχτιμήσει ! Σφάχτونه νά σοῦ βγάξει τό καπέλλο ! Νά στέκεται σουζα μπροστά σου ! Γιατί, σās περικαλῶ, ό Θεός μάς έδωσε λαιμούς ! Για νά... σφαζόμαστε !

‘Ο Γκαούρ δέν πολυκαταλαβαίνει από Θεούς και θρησκείες. Αὐτός έχει τόν αληθινό Θεό μέσα στή συνείδησή του. Ρωτάει χαμένα :

— Και τί θά γίνει άπόψε τή μεγάλη νύχτα ;

‘Η Ταταμπού είναι καλά πληροφορημένη :

— ‘Η Γιοχάνα λέει πώς θ’ άνοίξουν τὰ οὔρανια. Θά πέσει μιὰ χρυσή φωτιά. Σάν βροχή, Πάνω στίς καρδιές έχθρων και

φίλων ! . .

— 'Ο νάνος εἶναι πεισματάρης :
— 'Εγὼ δὲν θέλω. Θά κρα-
τήσω . . . ὀμπρέλλα !

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα συνε-
χίζει :

— Θυμῖσαι, Γκαούρ, πέρσιν ;
Ἦταν ἡ ἴδια νύχτα σάν ἀπόψε !
Ἔνα τρομερὸς μαῦρος φύλαρ-
χος μὲ εἶχε ἀρπάξει. Ζητοῦσε
νά μὲ κάνει δική του συντρό-
φισσα. Μὲ χτύπησε. Μὲ βασάνι-
σε. Ἄν δὲν πρόφτανες δὲν θά
ζοῦσα τώρα... Θυμᾶσαι ἀκόμα
τῇ στιγμῇ ποῦ τὸν ἐπιασες στὰ
χέρια σου ; Ἦσουν ἑτοιμος νὰ
τὸν σκοτώσεις. Ὅμως ψηλά
στὸν οὐρανὸ φάνηζε ξαφνικά
μιὰ χρυσὴ φωτιά. Ἡ καρδιά
σου μαλάκωσε τότε. Τοῦ χάρισες
τὴ ζωή ! Τὸν ἄφησες νὰ φύγει !
Ἦταν ἡ στιγμὴ ποῦ γεννιόταν
ὁ Χριστὸς !

Ἄν ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ ἐ-
τοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν. Θά
τρέξουν νὰ βοηθήσουν τὸν Ταρ-
ζάν.

Ἄν ὁ Ποκοπίκο τὰ χρειάζεται
τώρα. Βρίσκεται σὲ πολὺ δύσ-
κολη θέση. Φοβᾶται ν' ἀντικρύ-
σει τὸν τρομερὸ Μποχάρ. Τὸν
μπάρμπα Κέφαλο, ὅπως τὸν
λέει. Οὔτε καὶ στὴ σπηλιὰ νὰ
μείνει μονάχος θέλει. Πάλι φο-
βάται. Μπορεῖ ὁ Τερατάνθρω-
πος μὲ τὰ φαντάσματα νὰ μὴν
πέρασαν τὸ ποτάμι. Νὰ ξανα-
γυρίσουν πίσω. Νὰ ρηθῶν στὴ
σπηλιὰ νὰ τὸν φάνει !

Ἄν ὁ μικροσκοπικὸς νάνος ἔχει
διαβολεμένο μυαλό. Γιὰ νὰ γλυ-
τώσει ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς
μπελλάδες, σφίγγεται ἕνα τέχνα-
σμα.

Βάζει τὰ γέλια :

— Χά, χά, χά ! . . . Χά, χά,
χά ! . . .

Χτυπάει τὴ δεξιὰ γροθιά στὴν
ἀριστερὴ παλάμη του. Φωνάζει
τραγουδιστὰ :

— Σᾶς γέ-λα-σα ! . . . Σᾶς
γέ-λα-σα ! . . .

Καὶ βιάζεται νὰ τοὺς ἐξηγήσει :
— Τὸ λοιπὸν νὰ ξέρετε : Ὁ-
λα δσα σᾶς ἀράδιασα, ἦτανε
ψέμματα ! Οὔτε τὸν Μποχάρ
εἶδα, οὔτε τὰ Φαντάσματά του.
Οὔτε γέφυρα φτιάξανε, οὔτε ἐγὼ
τὴν ἐκοψα ! Σᾶς τὰ εἶπα ὅλα
αὐτὰ γιὰ νὰ σπάσω πλάξ !

Ἡ Ταταμποῦ γίνετ' ἔξω φρε-
νῶν. Ἀρπάζει τὸ νάνο. Κάνεται
σὲ μιὰ πέτρα. Τὸν ρίχνει τὰ
μπροῦμητα στὰ γόνατά της. Τὸν
χτυπάει μὲ μανία. Τοῦ μελανιά-
ζει τὰ πισινά . . .

Ἄν ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :—
Δὲν βαρύνει ! Καλύτερα νὰ
φάω ζύλο, παρὰ νὰ μὲ φάει ὁ
μπάρμπα Κέφαλος ! Ἀμέες !

Ἀμέσως σκαρώνει στὴν Τατα-
μποῦ καὶ τ' ἀπαραίτητο στιχάκι :

— « *Αὐτὰ σου τὰ χτυπήματα
ρίγη γλυκὰ μοῦ φέρνουν.
Τέτοια χερᾶκια τρυφερὰ,
μερόνυχτ' ἄς μὲ... δέρονουν !* »

Ἡ καλόκαρδη Ἑλληνίδα ξε-
καρδίζεται στὰ γέλια. Τὸν ἀφή-
νει.

Τὸν παραλαβαίνει τώρα ὁ
Γκαούρ. Τὸν μαλλώνει :

— Ντροπὴ σου, Ποκοπίκο !
Ἄλλη φορὰ δὲν θέλω νὰ ξανα-
πῆς ψέμματα. Κρίμα ποῦ λὲς
πὼς μ' ἀγαπᾷς ! Πὼς εἶσαι φί-
λος μου !

Ἄν ὁ νάνος διαμαρτύρεται :

— Ὅχι, κύριε ! Μὴ μὲ νομί-

‘Ο δολοφόνος Γιαχάμπα πετάει τὴ μεγάλη πέτρα. Χτυπάει στὸ κεφάλι τὸ θρυλικὸ Ἑλληνα γίγαντα.

Ἔχετε φίλο σας! Δὲν εἶμαι πλέον Γκαουρικὸς. Ἐγίνα... Ταταμ-πουρικὸς!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας κι’ ἡ πανώρια συντροφισά του μένουν τώρα ἡσυχοὶ στὴ σπηλιά. Δὲν τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν ἄμοιρο Ταρζάν.

‘Ο Ποκοπίκο κατάφερε νὰ ξεγελάσει.

Τὸ πρῶτ’ ξυπνᾶνε χαρούμενοι. Ὅπως πάντα.

Ἡ Ταταμπού μαζεύει ἀπ’ τὰ γύρω δέντρα γλυκόχυμους καρπούς. Τρῶνε. Πίνουν δροσερὸ νεράκι τῆς πηγῆς.

‘Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Βαρέθηκα τὰ φρούτα ἀδερφέ μου! Σήμερα λένε πὼς εἶναι

Χριστούγεννα. Ἐπρεπε νᾶχαμε χαμινιά γαλοπούλα! Καλοθερμένη καὶ τετράπαχη. Σὰν τή... Χουχού, μετὰ συγχωρήσεις!

Μὲ τ’ ἀστεία περνοῦν οἱ ὧρες εὐκολα.

Κοντεύει μεσημέρι...

Ξαφνικὰ ἄγγιροι ἀλλαλαγμοὶ ἰθαγενῶν φτάνουν στ’ αὐτιά τους.

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι’ ὁ Ποκοπίκο ἀνησυχοῦν. Τρέχουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Καὶ νά! Κάτω ἀπ’ ἓνα μεγάλο δέντρο, οἱ μαῦροὶ ἔχουν ἀνάψει φωτιά. Ἐτοιμάζονται νὰ ψήσουν τὴ Χουχού.

‘Ο Γκαούρ τοὺς ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ τρῶνε ἀνθρώπινο κρέας. Ὅμως ἐκεῖνοι τὸ χαβάτους.

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία δεμένη
κάτω. Κλαίει. Τους παρακαλεῖ.

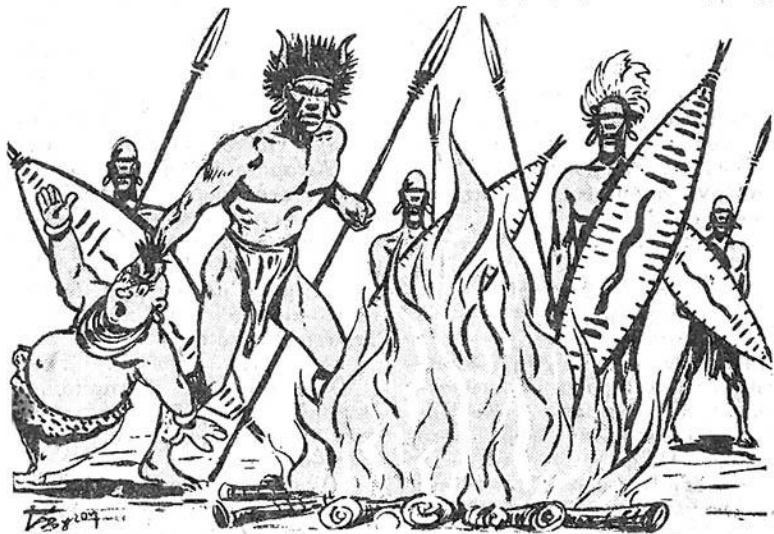
— Καλὲ μὴ μὲ τρώτε, κύριοι
τέτοιοι μου! Ἀνύπαντρη κοπέλ-
λα εἶμαι ἢ καφερὴ! Λυπηθεῖτε
τὰ νειάτα μου! Τὴν τσαμπινιά
μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!
Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπυὺ
διώχνουν τοὺς ἄνθρωποφάγους.
Ὁ Ποκοπίζο κόβει μὲ τὴν χα-
τζάρα του τὰ χορτόσχοινα. Λευ-
τερώνει τὴ Χουχού. Τὴν προσ-
φωνεῖ :

— ὦ, μαῦρε κουμπαρα! Ἀπὸ
ῥῶ κι' ἐντεῦθεν, θά ὀφείλεις τὴ
ζωάρα σου εἰς ἐμέ!

Ἡ Χουχού σηκώνεται. Ἐξηγεῖ
μὲ λίγα λόγια:

— Ὁ... Χαμπάρ καλέ! Ὁ τε-

ρατάνθρωπος! Αὐτὸς καλὲ μὲ τὴ
μεγάλῃ κεφάλῃ! Ἦρθε στὴν
Ζούγκλα! Θρονιάστηκε στὸ βου-
νό σας! Ἔστειλε τοὺς ἀγαπάδες
του στὴ σπηλιά μας! Ἀχ, τί ὀ-
μορφὴ ποὺ ἦτο! Ὁ ἀφέντης κι'
ἡ κυρά Μαντάμα τοὺς χτυπήσα-
νε! Τοὺς διώξανε! Ὁ Ταρζαν
πῆγε νὰ μαζέψει πολεμιστάδες.
Νὰ χτυπήσει τὸ βουνό. Τίποτα!
Ὅλοι ἔχουνε δηλώσει... ἐπιτα-
γὴ σὶὸν Κεφάλῃ! Ὑστερὶς πα-
γαίναμε στὸ Γουιλάνθρωπο. Σ'
αὐτὸν τὸν παλαβό... Στὸ δρόμο
βρήκαμε τὸ Γιαχάμπα! Γόης, τὸ
χουσό μου. Εἶπε νὰ βοηθήσει
τὸν Ἀφέντη. Μᾶς πῆρε στὸ πα-
λάτι του. Μᾶς πότισε ἀφιόνι.
Ψοφολογήσαμε βαθιά. Τὴ νύξ

Ἡ μελιστάλαχτη Χουχού στριγγλίζει σπαραχτικά :

— Καλὲ μὴ μὲ τρώτε, κύριε Τέτοισ μου. Ἀνύπαντρη κοπέλλα
εἶμαι ἢ καφερὴ !

τοὺς ἔδεσε ὅλους χειροπόδαρ.
Θὰ τοὺς δώσει λείει στὸ Μπο-
χάρ! Νὰ τοὺς περιδρομιάσει! Ἡ
κυρὰ Μαντάμα, ἄστε τα! Ἀρ-
ραβωνιάστηκε μὲ τὸ Γιαχάμπα.
Τάραξε στὶς κλωτσιὰς τὸν Ἀ-
φέντη. Τὸν Μπέϊμπι. Ἐμένα μὲ
πετάξαν ἔξω. Δὲν ξέρω τί ἀπό-
γινε. Ἐφυγα. Ἡρῆα στὸ ποτά-
μι. Πέρασα μὲ μιὰ βαρκούλα.
Οἱ κροκόδειλοι — ἄχ, νὰ τοὺς
γλέπατε πῶς μὲ τηγόγανε! Ἀρ-
σενικοὶ θάϊτανε οἱ δόλιοι. Ἐγὼ
φταίω, π' ἀνάθεμά με! Εἶμαι
πολύ τρυφερή, ἢ ἀφιλότιμη!

Ἐχουνε δίκιο τὰ ζωντανά!
Μὲ τὰ πολλὰ φτάνω στὴν ὄχθη.
Μὲ γλέπουνε κι' οἱ ἀραπάδες.
Ξετρελλαίνονται καὶ δαυτοὶ! Ἀχ
θεῶ μου! Πουρκουὰ μ' ἔκανες
τόσον μούρλια; Τὰ πάρα κάτω
τὰ ξέρετε. Τὰ καταλαβαίνετε.
Δὲν εἶσατε δὰ καὶ τόσο βλαῖ;
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Γκαούρ στιγμὴ δὲν ἀφήνει
νὰ χαθεῖ:

— Ἀς τρέξουμε γρήγορα! Ὁ
Ταρζάν κινδυνεύει. Πρέπει νὰ
προφτάσουμε!

Η ΕΝΕΔΡΑ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Φτάνουν στὴν ὄχθη. Μπαί-
νουν σὲ μιὰ πηρόγα τῶν ἰθαγε-
νῶν. Ξεπερνᾶνε τὸ μεγάλο Πο-
τάμι. Ὁ Ποκοπίχο φοβάται τὸ
μπαρμπα Κέφαλο.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀδερφέ μου,
δὲν τὴ γλυτώνω. Σίγουρα θὰ μὲ
χάψει! Θὰ κάνω βουτιά στὴν
κοιλιά του!

Ἡ Χουχού τρομάζει:

— Καὶ δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ,

χρυσό μου; Θὰ μείνεις γιὰ πάν-
τα ἐντός;

Ὁ νάνος τὴν παρηγορεῖ:

— Ὁχι, βρ' ἀδερφέ! Σὲ λί-
γες ὥρες θάμαι λεύτερος. Μόλις
«βγεῖ» θὰ βγῶ! Ἀντιλαβοῦ;

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἀναστε-
νάζει:

— Κι' ἂν ἀργήσεις, χρυσό
μου;

— Πῶς θ' ἀργήσω;

— Ξέρω κι' ἐγώ! Μπορεῖ ὁ
ἄνθρωπος νὰ εἶναι... δυσκεῖλος!
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Στὸ με-
ταξὺ φτάνουν στὴν ἀντικρυνή
ὄχθη. Βγαίνουν ἔξω. Τραβοῦν
καὶ τὴ βάρκα. Προχωροῦν.

Ὁ Γιαχάμπα ἔχει κρυφτεῖ πί-
σω ἀπὸ χοντρὸ κορμὸ δέντρου.
Στὰ χέρια του κρατᾶει μεγάλη
πέτρα.

Τοὺς παρακολουθεῖ κρυφά.
Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Δὲν θέ-
λει νὰ χάσει τὴν εὐκαιρία.

Θὰ χτυπήσει τὸν Γκαούρ στὸ
κεφάλι. Θὰ τὸν σωριάσει κάτω.
Ἡ Ταταμπού κι' οἱ νάνοι θὰ τὸ
βάλουν στὰ πόδια. Τότε θὰ δέ-
σει τὸ γιγαντόσωμον Ἑλληνα.
Θὰ τὸν φορτώσει στὸ ζέβρο. Θὰ
τὸν φέρει στὸ Παλάτι του. Ἀ-
πὸ κεῖ, μαζὶ μὲ τὸν Ταρζάν καὶ
τὸ γιό του θὰ τοὺς πάει στὸν
Τερατάνθρωπο!

Ὁ Γκαούρ, ἢ Ταταμπού, ὁ
Ποκοπίχο κι' ἡ Χουχού, ζυγώ-
νουν τώρα τὸ περιήφανο βραχώ-
δικο βουνό.

Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα βρίσκει
κάπου τὴν εὐκαιρία. Πετᾶει μὲ
ὀρμὴ τὴν πέτρα του. Χτυπάει
στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου τὸ
θρυλικὸ Ἑλληνα.

Ὁ Γκαούρ βγάζει πονεμένο

βογγητό: Σωριάζεται αναισθη-
τος κάτω.

Όμως ο Γιαχάμπα πέφτει έ-
ξω στους λογαριασμούς του.

Ή πανώλια Ταταμπού είναι
Έλληνίδα. Δεν τὸ βάζει στὰ
πόδια.

Γυρίζει. Τραβάει μὲ λύσσα τὸ
μαχαίρι της. Χύνεται νὰ τὸν
σπαράξει !

Ό Γιαχάμπα τώρα θυμάται
πὼς είναι άοπλος ! Ξεκίνησε
βιαστικός άπ' τὸ παλάτι. Ξέχα-
σε νὰ πάρει μαζί τὸ τεράστιο
μαχαίρι του.

Όμως είναι άφάνταστα πιὸ
δυνατός άπ' τὴν άτρόμητη Έλ-
ληνίδα. Πιστεύει πὼς θά τὴ δα-
μάσει. Καί μονάχα μὲ τὰ χέρια
του. Όμως κι' αὐτὴ τὴ φόρὰ
κάνει λάθος. Ή Ταταμπού δεν
άφήνει νὰ τὴν πιάσει. Τὸν χτυ-
πάει μὲ τὸ μαχαίρι. Σχίζει τίς
σάρκες του. Ποτόμι τὸ αἷμα
τρέχει άπ' τὸ μαύρο γυαλιστερό
κορμί του.

Ό Γιαχάμπα βλέπει πὼς δεν
μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα. Σκύβει
ν' άρπάξει μιὰ πέτρα . . .

Ή Ταταμπού προφταίνει Τοῦ
δίνει μὲ τὸ μαχαίρι της τρομερὸ
χτύπημα στὸν ὅμο. Όμως μὲ
τὴ φόρὰ ποῦχει, πέφτει κάτω.
Ό γιγαντώσωμος Άράπης κλο-
νίζεται. Καταφέρνει νὰ μὴ πέ-
σει. Άνασηκώνεται. Μὲ τὸ δεξι
ποδάρι του τὴν πατάει στὴ μέ-
ση. Ή άμοιρη Κόρη δεν μπορεῖ
πιὰ νὰ κουνηθεῖ.

Ό Γιαχάμπα ἔχει άφρίσει τώ-
ρα άπ' τὸ κακό του. Σηκώνει
τὴ μεγάλη πέτρα πὺ κρατᾶει
στὰ χέρια. Θά τὴν πετοῦει μὲ
λύσσα στὸ κεφάλι τῆς άμοιρης
Κόρης. Θά τῆς τὸ λιώσει.

Ή στιγμή είναι άφάνταστα
τραγική . !

Καί νά : Ό Γιαχάμπα βγάζει
ξαφνικά σπαραχτικό οὐρλιαχτό.
Ή πέτρα ξεφεύγει άπ' τὰ χέρια
του. Πέφτει άτονα στὸ κεφάλι
τῆς Ταταμπού. Όμως είναι βα-
ριά. Τὴν αφήνει αναισθητὴ !

Ό άπαίσιος δολοφόνος μένει
γιὰ λίγες στιγμὲς άκίνητος. Τέ-
λος σωριάζεται βαρὺς πάνω στὴ
λιπόθυμη Έλληνίδα ! Νὰ τι εἶ-
χε συμβεῖ :

Ό φόβερὸς καὶ τρομερὸς Πο-
κοπίκο, ἔχει κάνει πάλι τὸ θάμ-
μα του. Καταφέρνει νὰ ρθεῖ
κρυφὰ πίσω άπ' τὸ Γιαχάμπα.
Σηκώνει τὴ χαντζάρα ! Τοῦ δίνει
τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι !

Ό «Δυσθεόρατος Άντρακλας»
πανηγυρίζει :

— Πάει κι' αὐτός ! Τ' άνάπα-
ψα τὴν ψυχούλα !

Ή Χουχού, λίγο πιὸ πέρα,
πασχίζει νὰ συνεφέρει τὸν Γκα-
ούρ ! Μαλλώνει τὸν Ποκοπίκο :

— Γιατί τὸν καθάρισες, χτυ-
σό μου; Ήτανε τόσο... νοστι-
μούλης, ὁ φουκαράς !

Ό νάνος μουρμουρίζει βαριά :

— Έγὼ ὅταν σφάζω δεν κά-
νω διακρίσεις! Τὶ ὁμορφος, τί
άσχημος; Όλοι άνθρωποι είναι.
Κανένας δεν πρέπει νὰ μένει ..
παραπονεμένος !

Άμέσως σκύβει. Τραβάει άπ'
τὸ ποδάρι τὸ Γιαχάμπα. Θέλει
νὰ λεπτέρώσει τὴν Ταταμπού.

Χαμένος κόπος ! Οὔτε νὰ τὸν
κουνήσει δεν μπορεῖ. Μουρμου-
ρίζει :

— Δεν γίνεται άλλοιώς. Για
νὰ τὸν μεταφέρω πρέπει νὰ τὸν
. . . τεμαχίσω !

Σηκώνει τὴ χαντζάρα. Κάνει

‘Ο Μποχάρ καταφέρνει νά τοὺς ἀρπάξει ἀπ’ τὸ λαιμό. Ἡ θέση τοῦ Γκαοὺρ καὶ τοῦ Ταρζάν εἶναι τραγική.

νά τοῦ κόψει τὸ ποδᾶρι.

Στὸ μεταξύ ὁ Γκαοὺρ συνέρχεται. Πετιέται ὀρθός. Τρέχει κοντὰ στὸ Γιαχάμπα. . . Τὸ βαρὺ κορμὶ τοῦ μαύρου γίγαντα βρίσκεται πάνω στὴ λιπόθυμη Ταταμπού. Κάνει νά τὸ τραβήξει. ‘Ο νάνος εἶναι στὰ πόδια του. Τὸν ἐμποδίζει. ‘Ο μελανὸς γίγαντας τὸν ἀρπάζει μὲ θυμὸ. Τὸν πετάει πέρα...

‘Ο νάνος, σὰν μαύρη μπάλλα τινάζεται στὸν ἀέρα. Πέφτει κοντὰ στὴ Χουχού. Τρίβει τὰ πιδινά του. Μουρμουρίζει βαριά:

— ‘Ε, ρε τί τραβάμε κι’ ἐμεῖς

οἱ . . . σωτήρες !

‘Ο Γκαοὺρ τραβάει τώρα τὸν ἀναισθητο φύλαρχο. Λευτερόννει τὴν Ταταμπού. Τὴν ἴδια στιγμὴ χαρούμενη γνώριμη φωνὴ φθάνει στ’ αὐτιά του.

Ἐπίθεση τοῦ Τερατάνθρωπου.

Εἶναι ὁ Ταρζάν. ‘Ο δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς ἀπέραντης κι’ ἄγριας Ζούγκλας. Μαζί του κι’ ὁ Μπέμπυ.

Κι’ οἱ δύο ἀνήσυχτοι. Λαχανιασμένοι. ‘Ο Ταρζάν ἀρχίζει νά ἐξηγεῖ στὸν Γκαοὺρ :

— Ἦ Τζέιν εἶναι κακιά. Μὲ πρόδωσε ! Μ’ ἄφησε στὰ χέρια τοῦ Γιαχάμπα. ‘Ο γοριλάνθρωπος Νταμπούχ ἦρθε κ’ ἐσπασε τὸ κλουβὶ ποὺ μᾶς εἶχαν κλείσει. Αὐτὸς μᾶς λευτέρωσε. Μᾶς ἔσωσε ! Ὑστερα . . .

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δέν προφταίνει νά τελειώσει . .

Ξαφνικά, τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀκούγεται στὰ βράχια τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Εἶναι ὁ τερατάνθρωπος Μποχάρ. Τοὺς ἔχει ‘δεῖ ἀπ’ τὴ κορφή. Εἶναι πεινασμένος. Κατεβαίνει νά τοὺς σπαράξει ! . . .

‘Ο Γκαοὺρ δέν τὰ χάνει. Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναισθητὴ συντρόφισσά του. Τὴν κρύβει κάπου κοντὰ.

Τὸ ἴδιο γάνουν κι’ οἱ ἄλλοι. Κρύβονται ὅλοι γρήγορα.

Μονάχα ὁ ἀναισθητὸς Γιαχάμπα βρίσκεται ἀκάλυπτος.

‘Ο Ποιοπικό σκραρφαλώνει στὸ πιὸ κοντινὸ δέντρο.

— Θέλω νά δῶ πῶς θὰ τὸν «κολατσίσει», ἀδερφέ μου !

‘Ο Μποχάρ φτάνει ἀλαφιασμένος. Στὸ κεφάλι του βρίσκεται πάντα ὁ μεγάλος φαρμακερὸς

οκροπιός.

Ὁ φοριχτός Τερατάνθρωπος, βλέπει μονάχα τὸ Γιαχάμπα. Τὸν σηκώνει σάν παιχινδάκι. Ἀνοίγει τὶς τρομαχτικὲς μασέλες του. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸν καταβροχθίσει.

Ὁ Ποκοπίκο πάνω στὸ δέντρο ξερογλύφεται. Τοῦ φωνάζει :

— Καλὴ ὄρεξη, μπάρμπα !
Στὸ λαϊμό νὰ σοῦ καθήσει, ἀδερφέ μου !

Ὁ Ταρζάν νοιώθει ἀφάνταστη ψυχικὴ εὐχαρίστηση. Ὁ ἐχθρὸς του θὰ ὑποφέρει. Θὰ βρεῖ φοριχτὸ θάνατο. Μουρμουρίζει :

Ὁ Θεὸς τὸν τιμωρεῖ.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γυρίζει, Κυττάζει παρὰξένα τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Ὅχι, ἀδελφέ μου ! Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ νάει κακοῦργος ! Ἐμεῖς θάμαστε κακοῦργοι ἀν' ἀφήσουμε τὸν Τερατάνθρωπο νὰ σπαράξει τὸ Γιαχάμπα !
Ἔστω κι' ἀν' εἶναι ἐχθρὸς μας !

Ὁ Ταρζάν συνέχεται. Νοιώθει τὸ λάθος ποῦκανε. Λέξη δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλια του.

Τραβάει ἀμέσως τὸ μαχαίρι. Πετάγεται ἀπ' τὴν κρυψώνα του. Χύνεται μὲ λύσσα πάνω στὸν ἀπαίσιο Μποχάρ.

Θὰ κινδυνέψει τὴ δική του ζωὴ, γιὰ νὰ σώσει τὴ ζωὴ τοῦ ἐχθροῦ του.

Καὶ νὰ : Ἀμέσως πίσω του τρέχει κι' ὁ τρομερὸς Γκαοῦρ. Ὁ θρυλικὸς κι' ἀνίκητος Ἕλληνας γίγαντας.

Ὁ Τερατάνθρωπος παρατάει τ' ἀναίσθητο θῦμα του. Θέλει νὰ σπαράξει τώρα τοὺς δυὸ ἀνόντους ἀντίπαλους. Καγχάζει :

— Χό, χό, χό ! Καλῶς τὰ

πουλάκια μου ! Ἐγὼ λογάριάζα νὰ φάω ἕναν. Τώρα θὰ φάω τρεῖς.

Ὁ Ποκοπίκο, ψηλὰ ἀπ' τὸ δέντρο, φωνάζει :

— Τὴ Χουχοῦ δὲν τὴ λογάριάζεις, μπάρμπα Κέφαλε ; Νὰ ἐκεῖ εἶναι κρυμμένη. Πίσω ἀπ' τὸν ξερὸ θάμνο.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία γίνεται μπαρούτι :

— Καλὲ σκάσε, χρυσό μου ! Μπὰ ποῦ κακοψόφο νάχεις ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Στὸ μετὰξὺ τρομαχτικὸ μακελειὸ ἔχει ἀρχίσει !

Ὁ Ταρζάν μὲ μαχαίρι. Ὁ Γκαοῦρ μὲ ρόπαλο. Χτυπᾶνε μὲ λύσσα τὸν πεйнаσμένο Τερατάνθρωπο. Μπροστὰ του κι' οἱ δυὸ φαίνονται νάνοι !

Ὁ «Αὐσθεόρατος Ἀντρακλας» ξεφωνίζει ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου :

— Ἐ, παιδιά ! Ἄν δεῖτε πὺς δὲν τὰ βγάξετε πέρα, μὴ διατάξετε ! Φωνάχτε μου, ν'... ἀνέβω πιὸ ψηλά !

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα. Γρήγορα ἔρχονται σὲ δύσκολη θέση.

Ὁ Μποχάρ καταφέρνει νὰ τοὺς ἀρπάξει ἀπ' τὸ λαϊμό. Τὸν ἕναν μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι. Τὸν ἄλλον μὲ τὸ δεξι.

Οἱ ἄμοιροι γίγαντες εἶναι πιὰ χαμένοι !

Ὁ Ποκοπίκο ἀπὸ ψηλά, τοὺς κάνει ποιητικὸ μνημύσυνο :

— «Ὁ Μποχάρ θὰ σᾶς γλυτώ-
[σει.

ἀπ' τοῦ βίου τοὺς μεπελλάδες
Ἀλωνία σας ἡ μνήμη
ὦ, Γκαουροταρζανάδες».

Καί νά: Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγ-
μή, πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ.

Πυρωμένη σφαῖρα περνάει πά-
νω ἀπ' τὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ
Μποζάρ.

Ὁ Ποκολίζο ξαφνιάζεται.
Τρομάζει. Χάνει τὴν ἰσορροπία
τοῦ. Γκρεμοτοακίζεται ἀπ' τὸ
δέντρο. Πέφτει πάνω στὸν ξερό
θάμνο: Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται
κρυμμένη ἡ Χοιχού. Σχεδὸν
στὴν ἀγκαλιά της.

— Καλῶς τὸν Ἀντρακλά μου
Σάν ὁρτίζι ἔπεςες, χρυσό μου!
Ποὺν σὲ εἶχα ἀποθυμήσει!

Πίσω ἀπ' τὸν πλαϊνὸ θάμνο
βρίσκεται ἀκόμα ἀναίσθητη ἡ
Ταταμπού.

Ὁ Τερατάνθρωπος — ὅπως
κι' ὅλοι οἱ ἄγριοι — τρέμουν
τούς πυροβολισμοὺς. Νομίζει
πὼς εἶναι κερανοί.

Ἔτσι καὶ τώρα ξαφνιάζεται.
Τρομάζει ἀφάνταστα. Παρατάει
τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Τὸ
βάζει στὰ πόδια...

Φτάνει στὸ ἐλληνικὸ βουνό.
Σκαρφαλώνει στὰ βράχια. Χάνει
ταὶ ψηλά.

Ὁ Ἀρχοντα τοῦ Ζούγκλας
κυττάζει χαμένα γύρω. Δὲν βλέ-
πει κανένα. Ρωτᾷει δυνατὰ:

— Ποιὸς πυροβόλησε;

Ὁ νάνος τ' ἀποκρίνεται:

— Ἐγὼ καλέ! Πῆρε φωτιά ἡ
χατζάρα μου!

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ πανώρια
λευκὴ γυναῖκα παρουσιάζεται.
Χαρούμενη! Χαμογελαστή!

Εἶναι ἡ Τζεῖν! Ἡ ξακουσμέ-
νη Ἀρχόντισσα τοῦ Ζούγκλας.

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν σκοτει-
νιάζουν. Ἀγριεύει. Κάνει νά
χυθεῖ πάνω της. Νά τὴν спа-
ράξει!

Ὁ Γκαούρ προφταίνει. Τὸν
συγκρατεῖ. Ἡ Τζεῖν προχωρεῖ
ἀργά. Μεγαλόπρεπα. Φτάνει κον-
τὰ. Ἀγκαλιάζει τὸν Ἀρχοντα
τοῦ Ζούγκλας. Τὸν φιλεῖ στὸ
μέτωπο.

Στὸ μεταξὺ συνέρχεται κι' ἡ
Ταταμπού. Ὅλοι συγκεντρώνον-
ται περιέργοι γύρω στὴν πανώ-
ρια λευκὴ γυναῖκα.

Ἡ Ἀρχόντισσα τοῦ Ζούγκλας
ἐξηγεῖ στὸν ἐξαγριωμένον σύν-
τροφό της:

— Ἄν δὲν ἔκανα αὐτὸ ποὺ
ἔκανα, εἴμαστε χαμένοι. Οὐτ' ἐ-
σύ, οὐτ' ἐγώ, οὔτε ὁ Μπρέμπυ
θά ζούσαμε τώρα! Ὑποσχέθη-
κα στὸ Γιαχόμπα πὼς θά γίνω
συντρόφισσά του. Αὐτὸς ξεγε-
λιέται. Μὲ λύνει. Ὑστερα ἐκεί-
νὰν τάχα γιὰ τὴν Πέρα Ζούγ-
κλα. Ὅμως γρηγορὰ παρατᾷ
τὸ μονοπάτι. Παίρνω ἄλλη κα-
τεύθυνση. Τραβάω γιὰ τὸ λημέ-
ρι τοῦ Νταμπούχ. Ἐγὼ ἔστειλα
τὸ γοριλάνθρωπο νὰ σπάσει τὸ
κλοιβί. Νὰ σᾶς σώσει. Δὲν ἤρ-
θα κι ἐγὼ μαζί του. Νόμιζα
πὼς ὁ Γιαχάμπα βρισκόταν ἐ-
κεῖ... Ὁ Ταρζάν ἀρχίζει ν'
ἀναπνέει. Ρωτᾷει τὴν πανώρια
συντρόφισσά του:

— Στὸ ψέμματα λοιπὸν μὲ
κλωτσοῦσες μὲ τόση κακία. Μὲ
τόση λύσσα; Ἡ Τζεῖν χαμογε-
λάει:

— Ὁχι. Αὐτὸ τὸ καὶ στ' ἀ-
λήθεια. Ἡθελα νὰ σὲ τιμωρή-
σω. Γιατί πίστεψες τόσο εὐκό-
λα πὼς ἐγὼ μποροῦσα νὰ σὲ
προδώσω! Νὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶ-
θεις κακό! Εἶχα ὅμως κι' ἄλλο
λόγο νὰ τὸ κάνω. Ἐπρεπε νὰ
πιστέψης ὁ Γιαχάμπα πὼς σὲ
μισῶ. Ἐπρεπε νὰ τὸν κάνω γ'

ἀποκτήσει ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κ' ἡ συντροφισὰ του ἀγκαλιάζονται τώρα. Φιλιώνται δακρυομένοι.

Τὸ ἴδιο κ' ὁ Γκαοὺρ μὲ τὴν Ταταμπού. Ἡ Χουχοὺ δὲν κρατιέται. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο. Τὸν γέρνει στὴν ἀγκαλιά της. Τὸν φιλάει κινηματογραφικά.

Ὁ μελαφὲς Ἑλλήνας καὶ ἡ πανώρια συντροφισὰ του, συνεφέρνουν τώρα τὸν ἀναίθιτό Γιοχάμπα,

Αὐτὸς γονατίζει μπροστὰ τους. Ζητάει ἔλεος. Νὰ τὸν λυπηθοῦν. Νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν. Ὁ Γκαοὺρ τὸν διώχνει :

— Πήγαινε σὸ καλὸ ! . Δὲν θὰ σὲ πειράξει κανένας. Ὁ μαῦρος γίγαντας προχωρεῖ φοβισμένα. Ὁ Ποκοπίκο τρέχει χρυσὰ πίσω του. Σηκώνει τὴ χαντζάρα Κάνει νὰ τὸν ξαναχτυπήσει στὸ κεφάλι.

Ὁ Μπέϊμπυ προφταίνει. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ σὸ νάνο. Τ' ἀρπάζει τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ.

Ὁ « Δυσθεόρατος Ἀντρακλας » διαμορτύρεται :

Ἄσε με μπρὲ ! Ἄσε με τώρα ποῦχω πάρω τὸ κολάϊ ! Ἄσφαχτο

θὰ τὸν ἀφήσουμε τὸν ἄνθρωπο ; Θὰ μᾶς παρεξηγήσει.

Ὁ δειλὸς Γιαχάμπα τρέχει. Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται στὴν πυκνὴ ἄγρια βλάστηση. Ὁ γυιὸς τοῦ Ταρζάν συμβουλευεῖ τώρα τὸ νάνο :

Ὁχι, Ποκοπίκο ! Πρέπει ν' ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθροὺς μας ! Σήμερα εἶναι Χριστούγεννα. Σὰν σήμερα γεννήθηκε ὁ καλὸς Χριστός Ἡ Γιοχάνα μοῦ τάχει πει ὅλα.

Ὁ Ποκοπίκο στεναχωριέται :

— Βρὲ τί ἔπαθα ! Παραμονὴ Χριστογέννων χθὲς καὶ ξέχασα νὰ πᾶω νὰ « τὰ πῶ » ! Μὰ δὲν πειράζει. Σᾶς τὰ λέω τώρα.

Σκουντάει τὴ Χουχοὺ.

Κι' οἱ δύο τους ἀπὸ τότε πού ζοῦσαν στὴν Ἀθήνα, ξέρσυν τὰ κάλλαντα.

Ἀρχίζουν νὰ « τὰ λένε » :

— *Καλὴν ἐσπέραν Ἀρχοντες ἂν εἶναι ὀρισμὸς σας, Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν νὰ πῶ στ' Ἀρχοντικό σας !*

Κυττάξτε τους ! Εἶναι χαριτωμένοι ! Ἀντὶ γιὰ τουμπερλέκια χτυπᾶνε τίς φουσχωτὲς κοιλιές τους !

— Ντάπα - ντούπα ! Ντάπα - ντούπα !

ΤΕΛΟΣ

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

ΟΜΙΛΩ

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

ΟΛΕ!

Ἀγαπητά μου μικρόβια,

Ἡ θυλιακή καὶ λαοπλάνη τευχάρα μου κυκλοφορεῖ ἐν τοῖς Περιπτέρεσι !

Ἡ θυελλώδης ὑποδοχάρα ὅπερ ἔτυχε ἐκ μέρους τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληναράδων, ἦτο μέγα !

Ὅσοι τὴν ἠγόρασαν καὶ τὴν ἀνέγνωσαν ἐμβριθῶς, μοῦ τὴν ἐπέστρεφαν καὶ ἐζήτουν τὴ χιλιαρχάρα τους πίσω. Καθότι, λέει, τοιαῦτα ἀριστουργήματα δὲν πλερώνονται μὲ λεφτά !

Πολλοὶ ἀναγνωσταράδες προσήλθον εἰς τὰ Γραφεῖα διὰ νὰ μὲ γνωρίσουν προσωπικῶς καὶ νὰ μοῦ ὑποβάλουν εὐσεβάτως τὴν καρπαζάν τους !

Ὁ λαοφιλὴς σβέρκος μου πέταξε φουσκάλες ἐκ τῆς ἐνθουσιώδους στράκας !

Ἡ συγκίνησίς μου, μάγκες, ἦτο κλαυθμηρώδης καὶ δακρύβρε-

χτος ! Οὐδέποτε θὰ ἀλημονήσω τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ πλήθους ὅταν προσήλθεν ὁ Μπόγιας διὰ νὰ μὲ συλλάβει.

Τὴν στιγμάραν ταύτην σᾶς γράφω εὐρισκόμενος ἐντὸς τῆς κλουβάρας τοῦ Μπόγεος.

Ἀγαπητά μου μικρόβια,

Ἡ ἐρχόμενη τευχάρα μου, νούμερο δυό, εἶναι ἄνω ποταμῶν !

«ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΒΛΑΣ»

Οὐδέποτε ἔχετε ἀναγνώσει τοιαύτην ὑπέροχον σαχλαμάραν !

Οὐδεὶς πρέπει νὰ μείνει ἄνευ νὰ τὴν ἀγοράσει !

Ὅστις συγκεντρῶσει δώδεκα τεύχη, σφάζεται δωρεάν.

Ἔτερον οὐδέν.

Γειά σας ἴχνη ἐλάχιστα

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

Πρωτότυπη
Φαντασία
για Παιδιά

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο)

— Κάθισε, καλή μου, πάνω στ' αὐγολάκια σου. Κάνε με τὴ ξεστασιά τοῦ κορμιού σου νὰ ξεπουλιάσουν.

Χρόνια καὶ ξαμάνια γίνεται αὐτὴ ἡ δολλεῖα. Μὰ ποτὲ ἡ Κοκόκω δὲν καταφέρνει νὰ βγάλει οὐτ' ἓνα πουλάκι.

Σὰν φτάνει ὁ καιρὸς, τσακίζει μετὰ τὴ μύτη τὰ τσόφλια τοὺς. Ἀλίμονο! "Ὅλα τ' αὐγά κλούβια!

Κανένα χαρούμενο «τοῖον-τοῖον» δὲν ἀκούγεται ποτὲ κάτω ἀπ' τὰ ξεστὰ φτερά της.

Ἡ γοηυὺλα τὴ ρωτᾷ με παράπονο :

— Γιατὶ Κοττούλα μου δὲν βγάξεις ἓνα πουλάκι!

Θλιμένη γι' ἐκεῖνη ἀποκρίνεται μετὰ τὴν ἀλόκοιτη γλώσσα της. Πού μόνο ἡ Μέλπω τὴ νοιώθει.

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, καλή μου Κυρά! "Ὅλα τ' αὐγά μου βγαίνουν κλούβια... Νομίζω πὼς αὐτὸ γίνεται γιατί τὰ κλωσπῶ δίχως νᾶμαι κλώσσα... "Αν κλωσσοῦ καμμία φορὰ στ' ἀληθινά, ὅπως κλωσοῦν οἱ ἄλλες κόττες, τότε πιστεύω πὼς ἀπ' τ'

αὐγά μου θὰ ξεπεταχτοῦν ὁμοῦρα πουλάκια. Μετὰ τὴς φωνῆς καὶ τὰ παιχνίδια τοὺς θὰ κάνουν χαρούμενη τὴν πονεμένη σου ζωὴ.

Ἡ γερόντισσα ἀναστενάζει :

— Ἐκτὸς ἀνὰ τὰ πνίξει ὁ κακὸς ἔγγονός μου...

Ἀμέσως ξαναρωτᾷ τὴν Κοκόκω :

— Καὶ πότε θὰ κλωσσοῦν, καλή μου Κοττούλα;

— Αὐτὸ τὸ ξέρει μονάχα ὁ Θεός!

Ἔτσι ὁ καιρὸς περνᾷ.. Ἡ μαύρη Κόττα κάθεται κάθε τόσο στ' αὐγά της. Ἡ κυο-Μέλπω περιμένει μάταια νὰ χαϊδεύει μικρὰ κοττοπουλάκια.

Μία μέρα ἡ Μέλπω, καθὼς κεντᾷ τ' ἀτέλειωτο μεταξωτὸ μαντήλι, λείπει στὴν Κοκόκω :

— Αὐτὸ τὸ μῆνα ἔχουμε Λαμπρή. Πρέπει νὰ μαζέψω τ' αὐγολάκια σου. Νὰ τὰ βᾶψω κόκκινα. Μὰ γιὰ νὰ μὴ τ' ἀρπάξει ὁ Ἀρσένης, νὰ τὰ γεννάς κρυφά. Κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο βᾶτο. Πίσω ἀπ' τὴ βρύση. Κατάλαβες;

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ἡ καλή

Κοττούλα ἀπ' αὐτὴ τὴ μέρα πα-
ραμονεύει τότε θὰ λείπει ἀπ' τὸ
καλύβι ὁ Ἀρσένης. Τρέχει τότε
νὰ γεννήσει κρυφὰ τ' αὐγουλά-
κια της. Κάτω ἀπ' τὸ βάτο.

Περνᾶνε πολλὲς μέρες. Φτά-
νει μὲ τὸ καλὸ κι' ἡ Μεγαλο-
βδομάδα.

Ἡ γερόντισσα ἔχει μαζέψει
καμιμιά δεκαπενταριά αὐγά.

Ἀνάβει φωτιά στὴ γωνιά της.
Βάζει τὴν πυροστιά. Πάνω σ'
αὐτὴν ἓνα παλιὸ μαυρισμένο
τσουκάλι. Τὸ γεμίζει νερό.

Ὁ κακὸς Ἀρσένης λείπει βέ-
βαια ἀπ' τὸ καλύβι. Ἐχει πάει
πέρα στο δάσος. Σκαρφαλώνει
στά δέντρα. Καταστρέφει τὶς
φωλιὰς τῶν ἀκακῶν πουλιῶν. Εἴ-
ναι κι' αὐτὸ κάτω ποὺ δίνει χα-
ρὰ στὴν κακιά του ψυχὴ.

Ἡ γρηά Μέλπω φωνάζει γρή-
γορα τὴν Κοττούλα της :

— Σήμερα εἶναι μεγάλη Πέμ-
πτη. Πρέλει νὰ βάρω κόκκινα
τ' αὐγουλάκια σου... Πήγαινε
νὰ κόψεις κάμποσες παπαροῦ-
νες.

Ἡ μαύρη Κόττα τρέχει πρό
θυμα. Κόβει μιὰ-μιὰ παπαροῦ-
να. Τὴν φέρνει στὴν κυρὰ της.
Πάνω ἀπὸ πενήντα φορὲς βγαί-
νει καὶ ξαναπαίρνει στὸ καλύβι.
Ὡσπου φέρνει ὅσες παπαροῦνες
χρειάζονται.

Ἡ πονεμένη γρηοῦλα τὶς ρίχ-
νει στὸ ξεματιστὸ νερό. Ἀμέ-
σως γίνεται κόκκινο σὰν αἷμα.
Τώρα μὲ μιὰ ξύλινη κουτάλα
ρίχνει ἓνα - ἓνα στὸ τσουκάλι τ'
αὐγουλάκια. Βάφονται.

Σὲ λίγο τὰ βγάζει μὲ προσο-
χή. Τὰ τοποθετεῖ σ' ἓνα μικρὸ
καλαθάκι. Τὰ καμαρώνει. Μὲ
δάκρυα στὰ μάτια ψιθυρίζει:

— Γιὰ δές, Κοττούλα μου,
πὼς ἀχνίζουν κόκκινα καὶ λαχ-
ταριστὰ! Ποῦσαι λεβέντη Δια-
μάντη μου! Ποῦσαι πεντάμορ-
φη Χρυσίνα μου!...

Ξαφνικὰ ἀπ' τὸ λαϊμὸ τῆς
μαύρης Κόττας βγαίνει παράξε-
νο κακᾶρισμα. Ὅπως κάνουν
οἱ κότες ὅταν ζητᾶνε νὰ πέ-
σουν κλωσσοι.

— Μπά, μουρμουρίζει ἡ γρηά
Μέλπω ! Τὶ ἐπαθες καὶ κακαρί-
ξεις ἔτσι ;

Ἡ Κοκόκω ἀποκρίνεται :
— Πρώτη φορά στὴ ζωὴ μου
νοιώθω πὼς θέλω νὰ κλωσσήσω
αὐγά.

— Συμφορὰ μου, ψιθυρίζει ἡ
γρηοῦλα. Τώρα βρέθηκε νὰ
κλωσσήσεις ; Τώρα ποῖβρασα τ'
αὐγουλάκια σου ; ποὺ τάβαγα
κόκκινα ;

Ἡ μαύρη Κόττα συνεχίζει νὰ
κακαρίζει παράξενα. Φουσκώνει
τὰ πούπουλά της. Φωνάζει στὴ
γρηά μὲ τὴ γλώσσα τῶν που-
λιῶν :

— Καλὴ Κυρὰ... Φέρε μου
γρήγορα αὐγά νὰ τὰ κλωσσήσω.
Αὐτὴ τὴ φορά θὰ σοῦ βγάλω
τὰ πουλάκια.

Ἡ γρηοῦλα μουρμουρίζει στε-
νοχωρημένη :

— Αὐγά δὲν ἔχω, Κοττούλα
μου. Μὰ κι' οὔτε μπορῶ νὰ βρῶ.

Τὸ μαῦρο πουλὶ κακαρίζει μ'
ἐπιμονή :

— Θέλω αὐγά ! Θέλω αὐγά !
Ἡ γρηά Μέλπω πάει νὰ σκά-
σει :

— Θεοῦλή μου ! Τί νὰ κάνω
ἡ καπερή ; Ποῦ νὰ βρῶ τ' αὐ-
γά ποῦ μοῦ ζητᾶει ;

Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει.
Ξαφνικὰ γρήγορο φτερούγισμα

φτάνει στ' αὐτιά της. Ἡ Κοκόκω ἔχει πηδήσει στοῦ τραπεζάκι τῆς καλύβας. Ἐκεῖ πού βρίσκεται τὸ καλαθάκι. Γεμάτο καφτὰ ἀκόμα αὐγά.

Ἡ καλὴ γρηοῦλα παραξενεύεται :

— Τί ἤρθες νὰ κάνεις ἐδῶ, Κοττούλα μου ;

Καμμιά ἀπόκριση δὲν παίρνει. Ἀμέσως ἀπλώνει τὰ χέρια. Κάνει νὰ πιάσει τὴν Κοκόκω. Νὰ τὴν κατεβάσει κάτω.

Ἡ μαύρη Κόττα μ' ἄλλο ἓνα πῆδημα, βρίσκεται τώρα μέσα στοῦ καλαθάκι. Ἡ κυρὰ Μέλπω γελάει :

— Μπὰ σὲ καλὸ σου ! Τὰ κόκκιν' αὐγά θὰ κλωσσήσεις, Κοττούλα μου ; Μὰ αὐτὰ ἔχουν βράσει, πουλάκι μου. Ἡ ζωὴ πού κρύβαν μέσα τους σκοτώθηκε ! Ἀδίκᾳ θὰ κοπιᾶσεις εἰκοσι μὴ μέρης . . .

Ἡ Κοττούλα δὲν κακαρίζει πιά. Ἐχει θρονιαστεῖ στοῦ καλαθι. Μὲ τίς μαῦρες φτεροῦγες τῆς σκεπάζει τὰ κόκκιν' αὐγά.

Ἡ γρηὰ Μέλπω ἀναστενάζει :
— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ !

Κάνει τὸ σταυρό της. Παίρνει τὸ καλαθάκι ὅπως εἶναι. Μὲ τ' αὐγά καὶ τὴν Κόττα. Τὸ κρύβει κάτω ἀπ' τὸ φτωχικὸ ξυλὲνιο κρεβατάκι της.

Συμβουλευεῖ τὸ παράξενο πουλί :

— Τὸ νοῦ σου μονάχα, Κοττούλα μου, μὴ κακαρίσεις. Ἄν σ' ἀκούσει τὸ ἐγγονάκι μου χάθηκες !

Γιὰ νὰ ξαποστάσει τώρα, ξαπλώνει στοῦ χορταρέγιου στρώμα της.

Σὲ λίγο ἓνας γλυκὸς βαθὺς ὕπνος ἔρχεται νὰ σφαλῇ τὰ κουρασμένα βλέφαρά της.

Η ΟΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Περνᾶνε ἡ Πέμπτη, ἡ Παρασκευὴ. Φτάνει τὸ μεγάλο Σάββατο.

Ἡ Κοκόκω κλωσάει ἀκόμα κρινὰ τὰ κόκκιν' αὐγά της. Κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς κυρὰ Μέλπω. Ἡ καλὴ γρηοῦλα σιγυρίζει ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὸ φτωχικὸ, μὰ πεντακάθαρο, καλυβάκι. Ὑστερὰ φωνάζει τὸν ἐγγονό της. Τὸν Ἀρσένη.

— Ἐλα, καλὸ μου ἀγοράκι... Ἐλα νὰ σὲ λούσω. Νὰ σὲ πλύνω νὰ σ' ἀλλάξω ! Πρέπει νάσαι καθαρὸς αὐριό. Εἶναι ἡ μεγάλῃ μέρα τῆς Λαμπρῆς. Ὁ Θεὸς θέλει χαροῦμενες καρδιές. Πονετικὲς ψυχές. Καὶ καθαρά κορμιά. Ἐλα λοιπὸν παιδί μου. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω βρώμικο, Ἀνάλλαγο ..

Ὁ κακὸς Ἀρσένης ἔχει τὸ νοῦ του στὰ παιχνίδια. Δὲν χαλάει τὴν καρδιά του γιὰ τέτοιες ἀνοησίες.

— Ἀσε με. μωρὲ γρηῶ ! Καλὸς εἶμαι κι' ἔτσι ποῦμαι ! . . . Ἀμα δὲν τ' ἀρέσω τοῦ Χριστοῦ ὥς μὴν ἀναστῇ γιὰ μένα. Οὔτε ζήτη, μοῦ κάνει, οὔτε κρύο ! Πφ !

Ἡ γρηοῦλα τὸν παρακαλεῖ :

— Μὰ καλέ μου, μὰ καλέ μου ! Εἶναι μεγάλῃ ἁμαρτία αὐτὰ ποὺ λές ! Ἐλα, παιδί μου στὰ λογικά σου ! . . . Ὁ καλὸς Χριστὸς εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης. Ἡρθε μὲ τὸ αἷμα του νὰ λυτρώσει τὸν Κόσμο ἀπ' τὴν ἁμαρτία,

Σάν ἀπόψε ξαναπέταξε ψηλά στὸν οὐρανὸ. Γιὰ νὰ σταθεῖ καὶ πάλι ἀθάνατος πλάι στὸ θρόνο τοῦ παντοδύναμου Πατέρου του. Πέσει λοιπὸν νῆμαστε πολὺ καθαροὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ κορμί. Ἀλλοιῶς δὲν θὰ νοιώσουμε ποτὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ θάμμα! Ἐλα λοιπὸν, πουλάκι μου. Ἐλα νὰ πλυθεῖς καὶ ν' ἀλλάξεις.

— Ὁ Ἀρσένης εἶναι ἀγύριστο κεφάλι. Φωνάζει στὴ Γιαγιά του θυμωμένος :

— Θὰ πλυθῶ ὅποτε μ' ἀρέσει ἐμένα ! Ὅχι ὅποτε τ' ἀρέσει τοῦ Χριστοῦ ν' ἀνασταίνεται ! Ἀκούς ἐκεῖ !

Συνεχίζει τ' ἀτέλειωτα παιγνίδια καὶ τὶς τρέλλες του !

Ἡ γρηᾷ Μέλπω μουρμουρίζει :

— Κακὸ παιδί ! Εἶμαι πολὺ γρηᾷ καὶ δὲν μὲ λογαριάζεις. Μὰ θάπρεπε νὰ φοβάσαι τὸ Θεό ! Θὰ τιμωρηθεῖς σκληρὰ γιὰ ὅσα λές καὶ κάνεις!..

Σηκώνεται τώρα. Παίρνει τὴ μαγγούρα της. Τὸ κέντημά της. Κούτσα κούτσα παίρνει τὸ χίλιο πατημένο μονοπάτι. Τραβάει γιὰ τὴν πολιτείῳ.

Μὲ τὰ λιγοστά λεφτουδάκια ποῦχει, ἀγοράζει δυὸ φτηνὰ κεράγια γιὰ τὴν Ἀνάστασι. Ἄλλα κοκκαλάκια γιὰ νὰ φτιάξει σούπα. Κι' ἓνα καρβέλι μαῦρο κριθαρένιο ψωμί.

Περνᾶνε κάμποσες ὥρες.

Κούτσα κούτσα πάλι ξαναγουρίζει στὸ καλυβάκι της.

Βάζει τὰ κοκαλάκια νὰ βράσουν στὸ παλὸ τσουβάλι.

Ὁ Ἀρσένης θυμώνει :

— Κόκαλα κουβάλλησες μωρὲ,

Γρηᾷ, νὰ φάω λαμπριάτικα ; Σκύλος εἶμαι ;

Ἡ Μέλπω ἔχει μεγάλη ὑπομονή :

— Ὅχι, ἀγοράκι μου. Ἀνθρώπος εἶσαι. Ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ ! Μὰ εἶχα ἡ ἀμοιρὴ λίγα λεφτά. Δὲν φτάναν γιὰ πάρω κρέας. Καλὰ εἶναι καὶ τὰ κοκαλάκια, Ἀρσένη μου ! Βγάζουν νόστιμο ζουμάκι. Πάλι «δὸξα σ' ὁ Θεός» νὰ λές ! Καλὰ ποὺ δὲν θὰ πλαγιάσεις καὶ νηστικός. Ὅπως τόσα καὶ τόσα ἄλλα παιδιά. Ὁρφανὰ καὶ δυστυχισμένα.

Ὁ κακὸς ἔγγονος φωνάζει τώρα :

— Τὰ κόκαλα νὰ τὰ φᾶς μονάχη σου ! Ἐγὼ ἔχω κατὰ καλύτερο γιὰ νὰ χορτάσω !

Ἡ γρηοῦλα δὲν καταλαβαίνει :

— Τί ἔχεις, ἀγοράκι μου ; Μήπως σοτώσες μὲ πέτρες κανένα δυστυχισμένο πουλάκι ;

Ὁ Ἀρσένης δὲν ἀποκρίνεται. Ἀρπάζει ἀπ' τὸ τζάκι τῆς καλύβας τὸ μαχαίρι. Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἡ γιαγιά του γιὰ νὰ μαζεῦει τὰ χόρτα. Ψάχνει γύρω του :

— Νὰ πάρει ὁ διάβολος ! Ποῦ εἶν' αὐτὴ ἡ βρωμόκοττα ; Μέρες τώρα τὴν ἔχω χάσει ἀπ' τὰ μάτια μου ! Ποῦ στὰ κομμάτια πῆγε καὶ γρύφτηκε ;

Ἡ Μέλπω ρωτᾷ ἀνήσυχη :

— Τί τὴ θέλεις, παιδάκι μου ;

Ὁ Ἀρσένης μουρμουρίζει :

— Θὰ τὴ σφάξω νὰ τὴ φάω !

Ἀμ' τί νόμισες, γρηᾷ ; Μὲ τὰ παλιοκόκαλα ποὺ κουβάλλησες, ἐγὼ δὲν κάνω Ἀνάστασι. Πεινάω. Θέλω νὰ φάω καλὰ ὦχ, ἀδερφέ ! Βαρέθηκα πιά τὴ φτώχεια σου. Ὅλο χόρτα πικρὰ μὲ ταιΐεις. Ὅλο μαῦρο κριθαρένιο

παληόψωμο.

Δακρυσμένη ή άμοιρη γρηού-
λα, τ' άποκρίνεται :

— Άφοῦ πεινάς, αγοράκι
μου ! Άφοῦ θέλεις νά τρώς
κάτι καλύτερο άπ' τά πιερά
χόρτα, γιατί δέν δουλεύεις; Για-
τί δέν κόβεις κλαριά στο δά-
σος. Σάν τὸ συχωρεμένο τὸν
Παπποῦ σου. Ἄμα τὰ πουλάς
στήν Πολιτεία θά παίρνεις ἕνα
σωρό λεπτὰ!... Τόσες φορές σοῦ
τόχω πει : Ἐγὼ γέρασα πιά.
Δέν τὰ καταφέρνω μονάχη μου.
Γιατί δέν με βοηθάς; Γιατί δέν
με ξεκουράζεις; Κοτζόμ παλιζα-
ράκι είσαι πιά!..

Ἐξαιτίας τῆς ἔτοιμης τῆς
δικηλογίας :

— Δέν είμαι χαμάλης νά κό-
βω ξύλα. Οὔτε γαιδούρι νά τὰ
φορτώνωμαι καί νά τὰ κουβα-
λάω στήν Πολιτεία!...

Ἡ γρηούλα κουνάει θλιμμέ-
να τ' άσπρόμαλλο κεφάλι τῆς :

— Τότε, παιδάκι μου, νά εὐ-
χαριστιέσαι με τὸ βρισκόμενο
Καί νά μήν τὰ βάζεις με τὴν
τύχη σου... Ἡ τύχη ἀγκαλιά-
ζει μονάχα ἐκείνους ποῦ ναι
μουσκεμμένοι στὸν ἰδρώτα τῆς
Δουλειᾶς.

Ἐκείνος ἔγνωνος ἔχει βαρε-
θεῖ :

— Πάψε μωρὲ γρηᾶ. Δέν μπο-
ρῶ ν' ἀκούω τίς κουταμάρες
σου ! Πέσ' μου ποῦ ἔχεις χρύ-
ψει τὴν κόττα. Πεινάω σοῦ λέω!

Ἡ Γιαγιά ἀναγκάζεται νά
πεῖ ψέμματα :

— Κί' ἐγὼ δέν ξέρω, Ἐξαι-
τίας μου. Εἶναι δυό—τρεις μέρες
πούφυγε άπ' τὸ καλύβι μας Τρά-
βηξε πέρα.. Κατὰ τὸ μεγάλο
ρέμμα με τὸ πυχτὸ πράσινο

νερό.

— Τί στο διάβολο πήγε νά
κάνει ἐκεῖ κάτω ;

— Πεινοῦσε κι' αὐτὴ ή άμοι-
ρη κοντὰ μου ! Ὅπως πεινάς
κι' ἐσὺ . . . Στο ποτάμι θά
βρεῖ καμμιά νεροφίδα. Θά παρη-
γορήσει τὸ στομάχι τῆς.

Ἐξαιτίας τῆς ἔτοιμης τῆς
συλλογισμένος :

— Χμ.. Δίχρη εἶχε βέβαια νά
φύγει.. Μά μονάχα τὸ δικό τῆς
στομάχι σκέφτηκε νά παρηγο-
ρήσει; Τὸ δικό μου καθόλου
δέν τὸ λογάρισε; Ὅρίστε μας !
Ἐγὼ νά θέλω νά τὴ φάω, κι'
αὐτὴ νά σηκώνεται νά φεύγει.
Νά μ' ἀφήνει νηστικό ! Ὡραία
δουλειά ! Μά ἔννοια σου. Θά
τῆς δειξω ἐγὼ !

Σφίγγει τώρα στὰ δάχτυλά
του τὸ μαχαίρι. Βγαίνει ἔξω φρε-
νῶν άπ' τὴν καλύβα. Τρέχει στο
μεγάλο ρέμμα. Ἐκεῖ στὰ πυχτὰ
πράσινα νερά...

Ἡ γρηᾶ Μέλπω χαμογελάει :

— Καλὰ νά πάθεις, παληόψω-
μο. Πήγαινε νά φάγεις ἄδικα.
Ἡ Κοττούλα μου βρίσκεται κά-
τω άπ' τὸ κρεβάτι. Κλωσάει
ἡσυχῇ τὰ κόκκιν' αὐγούλια
τῆς !

Οἱ ὦρες περνᾶνε σιγά—σιγά.
Ἀρχίζει νά σουρουπώνει.

Ἡ καλὴ γρηούλα παίρνει τὰ
δυὸ κεράκια. Προχωρεῖ πάλι τ'
ἀτέλειωτο χιλιοπατημένο μονο-
πάτι. Αὐτὸ ποῦ βγάζει κάτω
σὴν μεγάλη Πολιτεία.

Ὅπως κάθε χρόνο, θά πάει
σὴν λειτουργία τῆς Ἀνάστασης.

Ἐδῶ σὴν ἐρημιά ποῦ ξῆ,
καμμιά Ἐκκλησία δέν βρίσκε-
ται .

Καθὼς περνᾶει κοντὰ σὴν

ρέμμα, ρίχνει μιά μάτια στὸν ἑγγονό της. Ψάχνει ἀκόμα γιὰ τὴ χαμένη Κόττα. Μὲ τ' ἀδύναμα στήθειά της, τοῦ φωνάζει:

— Ἀρσέννηρη! . . . "Ελα καλὸ μου ἀγοράκι. "Ελα νὰ πᾶμε στὴν Ἐκκλησία . . . Σοῦχω φέρεи καὶ τὸ κεράκι σου . . .

Τὸ κακὸ παιδί εἶναι θυμωμένο. Δὲν βρῖσκει τὴν Κόττα. Ἀποκρίνεται τῆς γιαιγιᾶς του:

— Τράβα, μωρὲ γρηᾶ, στὴ δουλειά σου! Μὴ μοῦ ζαλίζεις τὸ κεφάλι! Φύγε νὰ μὴ σ' ἀρχίσω μὲ τίς πέτρες! . .

Ἡ γρηούλα κάνει τὸ σταυρὸ της. Ψιθυρίζει:

— Συχώρεσέ τον θεέ μου! Δὲν ξέρει τί λέει. . .

Ξεκινάει σιγά - σιγά. Συνεχίζει τὸ δρόμο. Μὲ βουρκωμένα μάτια. Μὲ καρδιά φαρμακωμένη.

Περνάει ἀκόμα πολλὴ ὥρα. Ὁ Ἀρσένης κουράζεται πιά νὰ ψάχνει. Ξαπλώνει σ' ἓν ἀπόμερο βραχάκι. . .

Ἡ γιαιγιὰ του θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ γυρίσει. "Ετσι κάθε Ἀνάσταση, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς ὥρες φτάνει, κούτσα - κούτσα, μὲ τὸ ροζιάρικο ραβδί της

Ἀπὸψε τὸ φεγγαράκι λάμπει ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἡ ἀναστάσιμη νύχτα εἶναι γλυκεῖα σὰν τὸ χαμόγελο τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ὕπνος δὲν ἀργεῖ νὰ σφαλίσει τὰ βλέφαρα τοῦ κουρασμένου παιδιοῦ. Ὅπως ἔχει ξαπλώσει σι' ἀπόμερο βραχάκι.

Κάποτε ξυπνάει. Πετᾶται πάνω. Νοιώθει τώρα τὴν πείνα του πὺ δυνatή ἀκόμα.

Προχωρεῖ. Φτάνει στὸ καλὺ-

βι. Δίνει κλωτοῖά στὴν πόρτα. Μπαίνει μέσα.

Τὰ «παλιοκόκαλα» βράζουν ἀκόμα στὴ φωτιά. Μαζὶ μὲ τὴν ἄχνα τοῦ ζουμιοῦ ξεπηδάει ἀπ' τὸ τσουκάλι καὶ μὰ γαργαλιστικὴ μυρωδιά.

Τὰ ρουθούνια τοῦ Ἀρσένη μπαίνουν σὲ μεγάλο πειρασμό.

Πλάι στὸ τραπεζάκι ἀντικρύζει τὸ «παλιόψωμο». Τὸ μαῦρο κριθαρένιο καρβέλι. Ἄλλος πειρασμός γιὰ τὰ μάτια του.

Τὸ κακὸ παιδί δὲν κρατιέται πιά. Ἀρπάζει τὸ ψωμί στὰ χέρια του. Σπαράζει μὲ νύχια καὶ δάχτυλα ἓνα μεγάλο κομμάτι. . . Τὸ βουτάει μὲ λαχτάρα στὸ καυτό ζουμί. Τὸ καταβροχθίζει σὰν πεινασμένο λιοντάρι!

Ἡ ὥρα πιά εἶναι περασμένη. Πλησιάζουν μεσάνυχτα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς φτωχικῆς καλύβας, μάταια πασχίζουν νὰ φωτίσουν οἱ στερνές ἀναλαμπές της θράκας τοῦ τζακιοῦ.

Ξαφνικὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη γίνεται. Ἡ καλύβα φωτίζεται σὰν ἀπὸ χίλιους ἥλιους μαζί.

Ταυτόχρονα, κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς γρηᾶ Μέλλως, ἀκούγονται χαρούμενα κακαρίσματα τῆς μαύρης Κόττας!

— Κοκοκοκόκο! Κοκοκοκόκο!

Ἀμέσως λεπτὴ συμπαθητικὴ φωνούλα ἀντηχεῖ στὸ ἴδιο μέρος.

— Τσίου - τσίου! . . . τσίου - τσίου! . .

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Ἐξετύπωσε καὶ κυκλοφορεῖ

τὴν «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» του.

Εἶναι μιὰ καλλιτεχνική, σειρὰ ἀπὸ 14 ἐξαιρετικὲς εἰκόνες ὅλων τῶν ἀγαπημένων σας ἡρώων, σὲ πολύχρωμα πολυτελῆ χαρτόνια.

*Κατάλληλες γιὰ νὰ στολίζουν οἱ Ὅμαδες τὰ Γραφεῖα τους.
Χρῆσιμες γιὰ κάθε ἀναγνώστη μας.*

Τὸ πιὸ ὁμορφο δῶρο ποὺ μπορεῖτε νὰ κάνετε σ' ἓνα παιδί

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάθε μεγάλος φάκελλος περιέχει τὶς εἰκόνες τῶν :

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ — ΤΖΕ·Ι·Ν — ΜΑΞ ΑΡ-
ΛΑΝ—ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ—ΓΙΑΧΑΜΠΑ—ΧΟΥΧΛΑΣ— ΜΠΕ·Ι·-
ΜΠΥ—ΝΤΑΜΠΟΥΧ—ΓΙΟΧΑΝΑΣ — ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥ-
ΚΟΥ—ΧΟΥΧΟΥΣ

Καὶ τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ **ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ**

Τιμὴ φακέλλου Δραχ. **7.000**

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Δραχ. μόνον **4.000** (στὸ κόστος).

Οἱ φάκελλοὶ τῆς «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» *Πωλοῦνται*

Στὸ Τυπογραφεῖον ΚΑ·Ι·ΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

Στὸ Γραφεῖο τοῦ κ. ΡΟΥΤΣΟΥ, Ἀγ. Μελετίου 93β

“Ὅσοι ἐνδιαφέρονται πρέπει νὰ σπεύσουν ν’ ἀποκτήσουν τὴν «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» τους. Λόγῳ τῆς ἐλλείψεως καὶ ἀκρίβειας τοῦ χαρτιοῦ, ἔχουν ἐκτυπωθεῖ μόνον 1000 σειρὲς ἀπὸ 14 εἰ-
κόνες ἢ κάθε μία.

“Ὅσοι θέλουν μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὸ ἀντίτιμον (ἐὰν δὲν ἔχουν ταυτότητα δρχ. 7.000, ἐὰν ἔχουν δρχ. 4.000) καὶ δρχ. 1.000 γιὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα. Θὰ τὶς λάβουν ἀμέσως.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΤΕΥΧΑΡΑ ΤΟΥ
ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Με τὸν Τίτλο:

«ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΒΛΑΣ»,

Εἶναι χίλιες φορές πιὸ καλὴ ἀπὸ τὴν
πρώτη.

Ο «ΠΟΚΟΠΙΚΟ»
κυκλοφορεῖ κάθε Παρασκευή.
Τὸ τεῦχος Δραχ. 1.000

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 11

Τιμὴ τεύχους Δραχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴν σύνταξη καὶ ἔκδοσιν: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δραχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δραχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Ο ΓΟΗΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000